PP **CURIERUL INFORMATIV** PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Anul V, Nr. 53-54, nov.-dec. 1999; 18 PAG.

Sărbători fericite!

De Crăciun

Bucurie, bucurie
La apus și răsărit,
Căci a lumii mântuire
Iată, iată, a sosit!

Din părinți fără avere,
Într-un sat necunoscut,
Un copil sărman și gingaș
Azi, în iesle, S-a născut.

Omenirea prăznuiește,
Cântă Îngerii în cor,
Iar Fecioara fericită,
Blând admiră-al ei Odor.

CUVÂNT DE ÎNVĂŢĂTURĂ LA NAŞTEREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

...Cu ochii gândului ţintă la locul acela al peşterii din Betleem, să lăsăm, fraţilor, şi noi acum simţirea inimilor noastre, să dea glas cântării ei de preamărire şi de mulţumitoare închinăciune lui Dumnezeu, pentru venirea Lui la noi în trup omenesc, venirea cea plină de daruri, pe care o prăznuim astăzi, glasul cântării de taină, cutremurătoare şi adâncă, pe care împreună cu Biserica o cântă astăzi toată creştinătatea din lume.

„Taină străină văd astăzi şi preamărită, Cer se face peştera, scaun de Heruvimi, Fecioara; ieslea, sălăşluire întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos-Dumnezeu, pe Care, lăudându-L, Îl mărim."

Cu adevărat, fiecare din noi putem zice: „Îţi mulţumesc, Doamne, că Te-ai gândit şi la mine şi la mântuirea mea şi a fiecăruia din noi, în ziua când Te-ai născut prunc şi Te-ai făcut om, în peştera din Betleem."

Şi cu dreptate, la bucuria aceasta pentru om, zicându-le: „Bucuraţi-vă împreună cu Mine, că am aflat şi am adus acasă, oaia cea pierdută."

Dar, oricând ne vom gândi cu adevărat la toate aceste tainice daruri, câte a făcut Dumnezeu pentru noi, cu neputinţă este să nu ne îndemnăm spre dragostea lui Dumnezeu şi cu neputinţă este să nu ne străduim şi noi, ca să facem poruncile Aceluia, Care ne-a dat viaţa şi atât de mult ne poartă de grijă. Drept aceea, datori suntem, fraţilor, să cinstim pogorârea lui Dumnezeu la noi şi prin păzirea de-a pururea a poruncilor Lui, că poruncile Lui sunt căi de tainică împărtăşire din viaţa Lui cea dumnezeiască şi fără de moarte. Deci, cu dragoste, unul pe altul să ne cinstim şi, precum Însuşi Domnul a scris în Legea Sa, aşa să facem, că a zis: „Să nu ucizi, să nu furi, să nu fii desfrânat, să nu grăieşti minciuni, să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, pe aproapele nu numai pe cel de bun neam cu tine, ci pe tot omul în nevoie din lume, pentru care a venit Dumnezeu la noi şi S-a făcut om."

Încă, datori suntem să păzim şi alte porunci ale Lui, pe cei flămânzi să-i hrănim, pe cei străini să-i primim, pe cei goi să-i îmbrăcăm; pe oamenii lui Dumnezeu în cinste să-i avem, pentru că aceia priveghează şi se roagă pentru sufletele noastre; de Biserică să nu ne înstrăinăm şi acolo să ne curăţim de păcate şi să ne trezim la bine. Şi, aşa cu bună ştiinţă, să ne apropiem de trupul şi sângele Domnului, neavând spre nimeni vrajbă, iubindu-ne nu cu făţărnicie, ci din inimă, cinstindu-ne unul pe altul, ca să fim 'fiii Celui Preaînalt, părtaşii vieţii dumnezeieşti a lui Hristos-Domnul şi moştenitori Împărăţiei cereşti. Că, pentru a înnoi viaţa oamenilor din lume, a venit la noi, chemându-ne pe toţi Hristos, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu; Dumnezeu adevărat şi Om adevărat. A lui să fie slava în Treime, Celui de o fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt. Amin.

Proloagele (Vol. I, 360-361)

• (1) Vineri, 29/10.1999 se desfăşoară la Bucureşti şedinţa Consiliului Politic al *Partidului Pentru Patrie*. Sunt prezenţi, din Consiliul Politic, domnii: Constantin Iulian (preşedinte), Virgil Totoescu, Dimitrie Paceag (vicepreşedinţi), Corneliu Suliman (secretar general), Ion Gavrilă - Ogoranu, George Ursa, Florin Dobrescu (consilieri); prezenţă statutară. Alţii: Nicolae Mazăre, Constantin Anghelescu, Mişu Dumitrescu (filiala Bucureşti), Simon Giurgeca (filiala Timiş), Constantin Lucescu (filiala Rădăuţi)

• Şedinţă destul de vie.

După rugăciune şi momentul de reculegere, în memoria celor dispăruţi, de la trecuta şedinţă şi până la cea de faţă, (Au plecat dintre noi Gigi Grigorescu şi Tiberiu Hentea), sunt puse pe ordinea de zi următoarele probleme:

a) De orientare generală;

b) Iniţiative politice ale *Partidului Pentru Patrie*.

c) Diverse.

a) În primul rând, problema unităţii ca orientare politică generală („În puşcărie nu-mi amintesc să fi existat disensiuni" - Corneliu Suliman); există destui de mulţi ziarişti care cad pe capul nostru şi, probabil, nefiind stăpâni pe scrisul lor, nu fac decât să introducă "strâmbe", cum se spune în *argou*. Aceştia întreabă care este regimul politic pe care-l susţin membrii *Partidului Pentru Patrie*. Ar fi de dat câteva răspunsuri: „regim democratic cu autoritatea legii" (Dimitrie Paceag); desigur, regim democratic, pentru că „între democraţie şi autoritatea legii nu există contradicţie... Democraţia este un mijloc" (Virgil Totoescu); *Partidul Pentru Patrie* „doreşte să promoveze autoritatea legii (Nicolae Mazăre)";

INFORMARE

b) Partidul Pentru Patrie va susţine, în cadrul legal, printr-un dosar, cauza Mişcării Legionare;

c) Discuţii s-au purtat pe tema evenimentelor lunii expirate (oct. '99) şi a diferitelor scrieri, din gazete, referitoare la lumea noastră.

• Se consideră ca reuşită acţiunea de la Predeal din 23/ 10.'99.

• S-a aprobat ordinea de zi pentru Consiliul Director de a doua zi.

• Consiliul Director (sâmbătă, 30/10.1999, orele 10^{00}). Prezenţi (din Consiliul Politic); Constantin Iulian (preşedinte), Dumitru Paceag, Virgil Totoescu (vicepreşedinţi) şi Corneliu Suliman (secretar general), Ion Gavrilă-Ogoranu, George Ursa, Sorin Olaru (consilieri).

Şedinţa este condusă de domnul Sorin Olaru; sunt prezente 20 de filiale.

Ordinea de zi: Rugăciune, moment de reculegere, în memoria celor dispăruţi, informare, raportul filialelor, diverse, hotărâri, rugăciune, închiderea şedinţei.

• Şedinţa debutează cu rugăciunea la Icoană.

• Moment de reculegere în memoria celor dispăruţi în intervalul - sfârşitul lunii septembrie - sfârşitul lunii octombrie – respectiv: Gigi Grigorescu, Tiberiu Hentea.

• ***Informare*** (prezintă dl. Constantin Iulian preşedinte). Se prezintă programul celor două zile (30-31/10.99).

10^{00}-12^{30}: Consiliul Director;

12^{30}-13^{45}: masa;

13^{45}-14^{45}: curs pedagogie - Simon Giurgeca;

14^{45}-15^{45}: Istoria Mişcării Legionare- V. Blănaru- Flamură.

15^{45}-16^{45}: Curs de Religie - Constantin Bucescu;

16^{45}-17^{45}: Probleme contemporane (partidele politice moderne) - George Ursa.

Duminică, 31/10.1999: Cursuri de legislaţie; înainte şi după Sf. Liturghie (Dimitrie Paceag şi Constantin Iulian).

Se cere celor care au predat să alcătuiască o sinteză de întrebări pentru a se putea organiza examinarea de la sfârşitul lunii noiembrie.

• Comemorările de la Predeal din 23/10.1999 s-au organizat în memoria celor asasinaţi de regimul carlist la 21- 23/09.1939 şi sau desfăşurat fără incidente.

• Altă problemă prezentată a fost cea privitoare la persoanele care vor gestiona dosarele fostei Securităţi. Suntem şi noi interesaţi de aşa ceva.

• *„Luptătorii din munţi"* vor avea Adunare Generală pe 19/11.1999 la Casa Studenţilor (Plevnei) între orele 9^{00}-13^{00}.

• Bihorul a organizat o filială puternică în judeţ. Dl Theodor Capriş este cel care s-a ocupat de aceasta .

• În presa locală, de la Sibiu, sunt prezentate articole legate de lumea noastră.

• Cei prezenţi sunt rugaţi să contribuie cu documente la alcătuirea dosarului Mişcării Legionare.

Organizare (punct condus de dl. Corneliu Suliman - secretar general al *Partidului Pentru Patrie);*

Comentarii: necesitatea măririi numărului de organizaţii. Să avem minim 500 de organizaţii pe ţară. Fiecare judeţ să aibă minim 15-20 de organizaţii; să facem acest lucru cu toată credinţa. „Fără credinţă nu putem ajunge nicăieri"... Tineretul a progresat în această direcţie, venind spre noi, dar nu sunt organizate cum trebuie centrele universitare;

Problema sediului : este terminat subsolul şi parterul şi se speră că, până la sfârşitul lunii noiembrie să avem terminat şi etajul I. A durat mult până am obţinut autorizaţia de construcţie, se aduc mulţumiri unor filiale care au fost la înălţime în donaţii (spre exemplu Bacău); la fel unor persoane particulare - membri ai *Partidului Pentru Patrie*.

• Raportul filialelor (câteva exemple):

- *Bacăul:* Activitate mulţumitoare, au organizat, prin *Fundaţia Buna Vestire*, o manifestaţie la care a participat şi prof. univ. dr. Gheorghe Buzatu, părintele Constantin Galeriu etc. Sigur, oamenii *Partidului Pentru Patrie* au avut un rol aici;

- *Botoşani, Braşov, Brăila, Caraş-Severin, Dolj* (prezente prin delegaţi): oferă amănunte privind activitatea, greutăţile, numărul de membri.

Caraş-Severin: intenţionează să organizeze unele manifestaţii;

Hunedoara: nimic deosebit;

Iaşi: se organizează filiala;

Maramureş: se organizează. Este prezent domnul C. Meheş.

(urmare în pagina 4)

Consiliul Politic
al Partidului Pentru Patrie
George URSA (consilier)

Creştinii în antichitatea romană

(Din corespondenţa lui Plinius cel Tânăr cu împaratul Traian)
Conduita lui Plinius cel Tânăr faţă de creştini

XCVI. - C. Plinius către împaratul Traian

Pentru mine, stăpâne, este o datorie sacră să te consult asupra tuturor nedumeririlor mele. Cine ar putea, de fapt, să-mi îndrumeze mai bine îndoielile sau să mă limpezească în neştiinţa mea? Eu nu am participat niciodată la procesele împotriva creştinilor; nu ştiu deci pentru care fapte şi în ce măsură să aplic fie pedeapsa fie continuarea cercetării. N-am ştiut să decid dacă trebuie să se ţină seama de vârstă sau dacă copiii nu trebuie trataţi altfel decât oamenii mari; dacă trebuie să iert pe cel ce se căieşte sau dacă cel ce a fost cândva creştin nu trebuie să găsească nici o iertare; dacă trebuie osândit numai numele, chiar dacă este nepătat, sau dacă trebuie pedepsite doar crimele legate de numele de creştin. În această ignoranţă, iată regula pe care am urmat-o faţă de aceia care au fost deferiţi tribunalului meu ca creştini. I-am întrebat dacă sunt creştini: când au mărturisit-o mi-am repetat întrebarea pentru a doua oară şi pentru a treia oară, ameninţându-i cu moartea; când am persistat i-am trimis la moarte. Căci, de orice natură ar fi fost fapta pe care o mărturiseau, nu mă îndoiam că trebuie să pedepsesc mai puţin rezistenţa lor şi neînduplecata lor încăpăţânare. Am lăsat deoparte pe alţii, posedaţi de aceeaşi nebunie, ca să-i trimit la Roma, căci erau cetăţeni romani. Mai târziu, acuzările înmulţindu-se, ca de obicei, datorită atenţiei ce li se dădea de către public, crima lor a luat alte forme. A apărut o scrisoare anonimă ce cuprindea numele mai multor persoane. Pe cei care negau că sunt creştini sau că au fost, şi care urmând formula pe care le-o dictam au făcut închinăciuni zeilor şi au oferit jertfe de tămâie şi de vin chipului tău, pe care am pus să-l aducă în acest scop odată cu statuile zeilor, pe cei care în sfârşit l-au blestemat pe Hristos, ceea ce se zice că nu fac niciodată creştini adevăraţi, am socotit că trebuie să-i achit. Alţii, pârâţi de vreun denunţător, au zis mai întâi că au fost creştini dar îndată au retractat cele spuse, dând asigurări că ei fuseseră, este adevărat, dar că încetaseră să mai fie, unii de trei ani, alţii de mai mulţi ani şi unii de mai bine de 20 de ani. Toţi aceştia au adorat chipul tău şi statuile zeilor; toţi aceştia l-au blestemat pe Hristos. Pe de altă parte ei afirmau că întreaga lor vină sau rătăcire n-a constat niciodată decât în aceasta: se adunau la data fixă înainte de revărsatul zorilor şi intonau pe rând un imn de preamărire lui Hristos, ca unui zeu; se legau prin jurământ, nu la vreo crimă, dar să nu comită nici furt, nici tâlhărie, nici adulter, să nu-şi încalce deloc cuvântul, să nu retracteze o depoziţie făcută justiţiei; după ce îndeplineau aceste ritualuri aveau obiceiul să se despartă, apoi să se adune din nou pentru a lua masa, care se compunea de altfel din mâncăruri cu totul obişnuite şi în consecinţă, curate; de altfel ei renunţaseră la toate practicile menţionate după edictul meu prin care, urmând ordinele tale, interzisesem întrunirile. De aceea, am crezut necesar, pentru descoperirea adevărului, să pun la caznă două sclave, cărora li se zicea preotese ale acestui cult. Dar n-am descoperit decât o superstiţie caraghioasă dusă la extrem; de aceea am suspendat ancheta pentru a recurge la sfatul tău. Chestiunea mi s-a părut într-adevăr că merită deliberarea ta mai ales datorită numărului mare de învinuiţi. Căci o mulţime de persoane de orice vârstă, de orice rang, chiar şi de orice sex, sunt şi vor fi mereu implicate în această învinuire. Molima acestei superstiţii şi-a extins ravagiile nu numai în oraşe, ci şi în sate şi târguri; cred totuşi că este posibil să fie oprită şi vindecată. Ceea ce este sigur este faptul că templele, care erau aproape goale, sunt din nou frecvente şi ca jertfele anuale, mult timp neglijate, reîncep; se vinde pretutindenea hrană pentru animale ce trebuiesc jertfite, care altădată îşi găseau puţini cumpărători. Din aceasta se vede clar, cât de mulţi oameni s-ar îndrepta dacă li s-ar da posibilitatea să se căiască.

XCVII. - Traian către Plinius
Aprobarea împăratului

Ai acţionat cum trebuia, scumpul meu Secundus, în anchetarea faptelor imputate celor ce ţi-au fost denunţaţi ca creştini. Căci nu este posibil să se stabilească pentru toate cazurile o normă de procedură uniformă şi de neclintit. Să nu fie căutaţi; dar dacă sunt acuzaţi şi sunt convinşi, să fie pedepsiţi; totuşi dacă vreunul nu recunoaşte că este creştin, şi o dovedeşte în mod vădit, vreau să spun, rugându-se zeilor noştri, chiar dacă în trecut a trezit bănuieli, sa fie iertat pentru pocăinţa sa. În ceea ce priveşte listele cu denunţuri anonime, ele nu trebuie să dea curs la nici o urmărire. Căci aceasta ar fi un exemplu deplorabil şi potrivnic preceptelor epocii noastre.

Traducere din limba latină, de EUGEN BALAŞA după C. PLINII SECUNDI, EPISTULAE,
Paris, Librairie Garnier freres,
6 Rue des Saints-Peres, 6 1931

Aqua forte

Cu cât ne apropiem de alegeri, cu atât se înfierbântă şi lupta electorală: activitatea diplomatică va creşte, ,,succesele" se amplifică, iar înfrângerile se ascund şi se anihilează; politicienii caută să iluzioneze nivelul de trai până la extaz, promisiunile vor curge tumultuos ca şi apa râurilor în cascade, după topirea zăpezii, iar alegătorii vor aştepta nerăbdători sau indiferenţi deznodământul degringoladei.

Votul e semnatura în alb.

Simion Giurgeca

(urmare din pagina 2)

• **(INFORMARE)**

Olt, Prahova: treburile merg bine , dar există în continuare o ostilitate la oficialităţi.

Sibiu: preocupaţi de alegerile în filială; pe 6/11.1999 se va organiza comemorarea a 50 de ani de la asasinarea - de către regimul comunist - al grupului Ceoflec;

Teleorman: filiala merge bine, dar sunt destul de supăraţi din cauza atacului (din presă şi Camera Deputaţilor) P.R.M - istului Florea Buga (fost activist PCR). S-a dat un răspuns şi s-a trimis comunicat; n-a fost publicat de presa locală; dar atacul deputatului Buga a fost publicat de ,,gazetarii" teleormăneni.

Dâmboviţa: a organizat un dialog cu presa scrisă şi audiovizuală din judeţ.

Bucureşti: în organizare.

Raportul comisiilor de specialitate:

- agricultură (prezintă prof. univ. dr. Ion Brad): Problema: *Despre importanţa strategică a cătinei.*

Diverse: se înscriu la cuvânt George Nistoroiu (fil. Bucureşti), Ion Gavrilă-Ogoranu (fil. Alba), C. Meheş (fil. Baia Mare) etc.

George Nistoroiu solicită urgent rezolvarea problemei contului pentru susţinerea viitoarelor alegeri.

Simion Giurgeca (filiala Timiş): cere ,,să-i stimulăm în activitate pe cei care au foc în ei, capacitate de jertfă". Pe cei care au capacitate de iradiere, indiferent de profesie.

Ion Gavrilă-Ogoranu: anunţă locul şi data întrunirii Adunării Generale a *Luptătorilor din Munţi* (19/11.1999) la Casa Studenţilor (str. Plevnei);

C. Meheş (Baia Mare): cere să ne orientăm în activitate, în întemeierea de organizaţii, după modelul oferit de înaintaşi; să avem încredere în noi când pornim pe un astfel de drum.

• *Hotărâri:* s-au publicat în numărul anterior al Curierului Informativ.

• Şedinţa se încheie cu rugăciunea la Icoană.

• (II) Vineri, 26/11.1999, orele 19[00] (Sala Coşbuc), se desfăşoară şedinţa Consiliului Politic al *Partidului Pentru Patrie.* Prezenţi (din Consiliul Politic): Constantin Iulian (preşedinte) Virgil Totoescu, Dimitrie Paceag (vicepreşedinţi), Corneliu Suliman (secretar general), George Ursa , Emilian Tache, Florin Dobrescu (consilieri).

Alţii : Simion Giurgeca (filiala Timiş) Iulian Vlad (filiala Prahova), Tudor Ionescu, Mişu Dumitrescu (filiala Bucureşti) I. Grozăvescu (filiala Dolj).

Probleme:

-10 / 12 .1999 se intenţionează organizarea unei întruniri, la Iaşi, dedicată zilei studenţimii;

- indisciplina în partid;
- problema activităţii;
- comemorarea Căpitanului (sala Batiştei);
- ordinea de zi pentru Consiliul Director de a doua zi.

Manifestarea de la Iaşi (10/12.1999): Trebuie organizat destul de temeinic şi să meargă, de la Bucureşti, o delegaţie numeroasă şi vorbitori etc.

Indisciplina: unii acţionează fără a se consulta cu conducerea. Împart chiar afişe care ne pot fi dăunătoare tuturor, mai cu seamă că, actuala conjunctură, este complet defavorabilă; să nu se uite că Mişcarea Legionară este o organizaţie bazată pe ordine şi disciplină; noi trebuie (fiecare în parte) să fim un model în mijlocul celorlalţi (Simion Gurgeca); să nu uităm că, într-un fel sau altul, fiecare om, care greşeşte, va plăti; să nu neglijăm modul de a acţiona. O idee dă rezultate bune doar dacă execuţia şi concepţia nu dau rezultate negative (Corneliu Suliman).

Comemorarea Căpitanului (27/11.1999, orele 14[30] sala Batiştei): există aproximativ şase vorbitori: Mitu Banea, Aristide Lefa, Ion Coja, Gheorghe Buzatu, Constantin Bucescu, Sebastian Mocanu...

Totul trebuie organizat temeinic pentru că această comemorare cade peste programul şcolii de instructori şi trebuie să le facem bine pe ambele.

Se aprobă ordinea de zi a Consiliului Director de a doua zi (rugăciune, moment de reculegere, organizare, diverse, hotărâri, rugăciunea de închidere a şedinţei, apoi masa, examinarea cursanţilor, de la disciplinele de pedagogie - psihologie, deplasare la Batiştei, iar, duminică, 8[30]- 9[30] şi 13[30] - 17[00], examen).

Problema activităţii:

- crearea de noi organizaţii; aceasta trebuie să fie o preocupare permanentă;

Şantierul:

- s-a fixat un om de pază. Este nevoie de o sobă pentru încălzire.

• ***Consiliul Director*** (sâmbătă, 27/11.1999, orele 10[00]), şedinţa este condusă de George Ursa (consilier); ordinea de zi se aprobă în conformitate cu cele stabilite la Consiliul Politic din ziua precedentă. Sunt prezente 21 de filiale (prin preşedinţi sau delegaţi):

- După rugăciunea la Icoană se păstrează un moment de reculegere în memoria celor dispăruţi: preot Ioan Florea (Sibiu), Filon Lauric (Bucureşti), Marin Naidin (Constanţa).

• ***Informare*** (prezintă dl. Constantin Iulian, preşedintele *Partidului Pentru Patrie):*

- La orele 14[00], Sala Batiştei, avem conferinţă dedicată comemorării a 61 de ani de la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu;

- Se alcătuieşte ,,dosarul Mişcării Legionare", dosar ce urmează a fi înaintat Preşidenţiei, Parlamentului, Presei;

- Avem un paznic la sediul în construcţie, paznic faţă de care trebuie să avem grijă;

- Partidul a primit o invitaţie, din partea ,,*Camerei de Comerţ*", pentru dezbateri pe tema programului de dezvoltare al ţării;

- Se propun întâlnirile Consiliului Politic şi Consiliului Director al *Partidului Pentru Patrie* (vineri, 28/01.2000, orele 19[00] - Consiliul Politic; sâmbătă, 29/01.2000, orele 10[00] - Consiliul Director; vineri, 25/02.2000, orele 19[00] - Consiliu Politic; sâmbătă, 26/02.2000 - Consiliu Director; toate aceste întâlniri se vor desfăşura la sala Coşbuc);

Se anunţă programul zilelor 27-28/11.1999 (vezi rândurile de mai sus);

Se anunţă programul zilei de 30/11.1999 (Pelerinaj la Tâncăbeşti, cu plecare la orele 9[00], din Bucureşti, şi Parastas la Biserica Sf. Ilie Golgani, la ora 17[00]);

Este propusă o ,,chartă" a partidului (împreună cu Fundaţia Sfântul Andrei), *chartă* elaborată de George Nistoroiu.

• ***Organizare*** (conduce Corneliu Suliman - secretar general - cum am anunţat mai sus):

-Bacău, Braşov, Caraş-Severin, Călăraşi sunt reprezentate prin delegaţi;

Bacăul stă bine material, activitate mai scăzută; Braşovul prezintă raport scris; Caraş Severin a avut o conferinţă de presă pe 4/11. 1999. Consemnează ziarul ,,*Timpul*" din Reşiţa; Călăraşi are multe probleme; bătrânii nu prea vin; invocă Legea 51/'91. Sediul este bun, dar totuşi tinerii nu se prea înghesuie;

Hunedoara: nimic nou;

(continuare în pagina 9)

DE VORBĂ CU SĂTENII

În anul 2000 de la Naşterea Mântuitorului Nostru Iisus, în România, vor avea loc alegeri. Alegeri de primari, alegeri parlamentare, alegerea preşedintelui României. Alternanţa la guvernare este una din faţetele democraţiei. Vom merge la urne, dacă ne va îndemna inima. Votul nu mai este obligatoriu cum era între cele două războaie mondiale. Atunci, dacă nu te duceai să votezi, plăteai amendă. Votul era obştesc, egal, direct, secret şi obligatoriu. În zilele noastre, obligativitatea votului a fost înlocuită cu ideea că votul este un ceva liber exprimat. Dacă vrei votezi, dacă nu vrei, nu votezi, că-i libertate deplină. Este bine să ne folosim de libertatea deplină, spre a dezvolta virtuţile morale, sădite de Dumnezeu în om, şi a valorifica puterea de muncă şi de creaţie. Dar alternanţa la putere, ca un corolar al libertăţii politice, nu are întotdeauna efecte benefice. Dacă guvernarea actuală, atât cât este cu putinţă, statorniceşte prin legi anumite reveniri la normalitate, la ieşirea din întunericul celor patruzeci şi cinci de ani de dictatură proletară, forţele politice care speră să vină la putere se laudă că vor demola ceea ce s-a realizat. Aceasta este, după părerea noastră, una din slăbiciunile democraţiei; că ceea ce unii fac ceilalţi strică, fără să mai vorbim de generala manifestare de înlocuire cu partizani până la cele mai neînsemnate posturi de conducere. Faptul se datorează aspectului politicianist al unora care fac politică în sensul că nu sunt interesaţi de nevoile esenţiale ale Ţării ci de aranjamente de aşa fel să le aducă foloase materiale lor şi prietenilor politici. Pentru aceasta exploatează nemulţumirile mulţimilor făcându-le promisiuni pe care ei ştiu că nu pot fi îndeplinite doar numai spre a le câştiga voturile. Ca să fie curmat acest rău, partidul nostru, Pentru Patrie, îşi propune ca, oricât ar fi de anevoioasă ascensiunea sa, să nu folosească această cale a promisiunilor electorale fără acoperire. Vrea să formeze un om politic lipsit de pofta de înavuţire pe seama celor mulţi şi uşor de păcălit. Un om cu dragoste de Dumnezeu şi de Ţară în a cărui minte să nu încolţească niciodată necinstea, capabil să jertfească pentru apărarea Neamului său chiar şi viaţa sa. Cunoscător al intereselor noastre ca Români şi vajnic apărător al lor. Noi nu promitem decât legi drepte ca fiecare să fie liber, să poată munci cinstit fiind sigur că munca sa nu este spoliată, un mediu social în care cinstea şi hărnicia să fie la ele acasă.

ing. Victor ENE

DUPĂ EUROPA ROZĂ VOM AVEA O ROMÂNIE ROŞCATĂ?

Aşa susţin sondajele. Şi uniunea Romo-Ţigănească. Dealtfel culoarea Europei a început să se schimbe prin 1997: stânga revenea la putere în Anglia-cu Tony Blair, în Franţa cu Lionel Jospin asociat-din nou- cu comuniştii, în Italia-încă din 1996 cu Romano Prodi-care va lăsa locul liderului fostului partid comunist-botezat-ca la noi - PDSR-doar în PDS, Massimo d'Alema, iar în Germania cu apariţia lui Schroeder.

Şi când toată lumea spera să-şi reia valsul pe aria Internaţionalei, s-a stins lumina şi, ce să vezi, muzicienii orchestrei-ne spune J.F. Revel - au început să cânte după partituri diferite.

Ba unii dintre ei au şters-o de pe podium-precum Oscar La Fontaine-un social democrat tip Lotar Rădăceanu- partitura Blair-Schroeder, în favoarea unui socialism-liberal-mai mult liberal decât socialist, a tulburat apele stângii franceze în timp ce Romano Prodi s-a vădit a fi fost mai mult democrat creştin. Şi-a asociat la guvernare liberalii, din guvernele anterioare, cărora le-a încredinţat cele mai importante ministere şi astfel a reuşit să plieze economia Italiei la criteriile Maastricht-ului şi să adopte EURO-lucru pe care nimeni nu-l credea posibil.

Nici măcar d'Alema nu este ceea ce ar fi aşteptat Iliescu şi Năstase: crede în economia de piaţă, în OTAN, în mondializare, în Europa şi în noua ei monedă.

Şi a mai zis ceva să îngheţe Neva în toiul verii: ,,s-a terminat cu epoca locului de muncă pe vecie" pentru că ,,nici ăla de veci nu-i pentru totdeauna".

Apoi, precum stolurile de ciori, care, la începutul iernii, anunţă viscolul, au mai venit şi înfrângerile electorale: şi în Anglia-dar mai ales în Germania unde, peste tot, se votează CDU şi Kholl, încât este greu să fii de acord cu acelaş Revel care afirmă că "dacă electoratul ar fi vrut să sancţioneze excesul de liberalism din doctrina socialistă-trăgeau cu deştu' mai la stânga; ori, ei, au votat foarte la dreapta".

S-au cam dus culorile vechilor partide politice-rozul, roşul sau verdele, chiar, al ecologiştilor.

S-ar putea ca în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, Românii să mai greşească odată-ca în 1992 şi să justifice o vorbă spusă se pare de Churchill-că "fiecare popor are guvernul pe care-l merită"!

LEACUL ŞOMAJULUI EXISTA. DOVADA: ELVEŢIA S-A VINDECAT.

Cu condiţia să te tratezi-sau să fii tratat, chiar cu sila, la nevoie. Făcând acest lucru Elveţia are azi cel mai mic procent de şomeri din Europa-2,4%-având cantoane cu 0,4% din populaţia activă (Franţa are de 5 ori mai mulţi, Anglia de 2 ori).

Prima măsură: reluarea activităţii economice.

Plus o "baterie" de măsuri destinate înfrângerii inamicului nr. 1:

- *mobilizarea generală în 1996 când se atinsese un record: de la 0,5% se ajunsese la 5%;*
- *sau înfiinţat 150 de oficii regionale pentru plasarea în locuri de muncă;*

oct.-nov., 1999

(continuare în pagina 11)

P.S.M.

◆ **ÎNCHEIERE**

Să spunem încă odată, pe scurt, veştile pe care cărticica aceasta vrea să le aducă ţăranilor români de pretutindeni:

1. Mişcarea Legionară trăieşte şi stă gata de moarte, pentru neam, pentru dreptatea lui, pentru izbăvirea şi mărirea lui.

2. Mişcarea Legionară se întemeiază pe *dragoste* faţă de tot ce e românesc, faţă de tot ce e curat şi frumos în lume.

3. Mişcarea Legionară urăşte din pricina aceasta mişelia şi pe mişei, trădarea şi pe trădători, necinstea şi pe necinstiţi, şi tot ce e înfrăţit cu Diavolul şi se împotriveşte Binelui.

4. Mişcarea Legionară luptă pentru înfăptuirea unui *om nou:* un om viteaz, de credinţă, corect şi de jertfă.

5. Mişcarea Legionară luptă pentru o *ţară românească nouă,* curată, cinstită, dreaptă, fără oameni care mor de foame, fără oameni care trăiesc din munca altora, fără oameni care se îngraşă din păcat.

6. Mişcarea Legionară în lupta ei pentru tot ce e mare şi frumos, luptă şi pentru ţărănime, pentru dreptate şi ridicarea ei. De *aceea biruinţa legionară* va însemna şi *biruinţa ţărănimii.*

7. Mişcarea Legionară nu cere în schimbul luptei ei, votul nimănui. Ea cere ţăranilor să aibe încredere în soarta ţării; să nu-şi piardă nădejdea în biruinţă; să lupte din răsputeri împotriva răului. Mişcarea Legionară nu cere ţărănimii voturi, ea îi cere încredere în Dumnezeu, jertfă pentru neam, dragoste faţă de Căpitan şi faţă de legionari, muncă, cinste, vitejie, credinţă şi voie bună.

8. Mişcarea Legionară va începe prefacerea ţărănimii într-o lume nouă muncitoare, curată, sănătoasă la trup şi la minte, împăcată în cuget, plină de credinţă şi gata de jertfă, prin *ţărănimea legionară.* Aceasta să aştepte cu credinţă hotărârile Căpitanului. Drumul arătat de el va fi drumul biruinţei, drumul măririi, drumul mântuirii. Ţăranii legionari să urmeze ca şi până acum pe Căpitan, cu fruntea sus, cu dragoste şi cu credinţă şi să vestească tuturor apropierea biruinţei!

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

(sfârşit)

◆ **Ţărănimea Legionară**

(*Pentru întregirea celor înfăţişate până acum reproducem un articol publicat în ziarul „Cuvântul" din 21/X.1940*).

ŢĂRĂNIMEA LEGIONARĂ✱

Când am scris broşura „Mişcarea Legionară şi ţărănimea", am cerut sfatul şi părerea Căpitanului. Broşura a apărut cu schimbările dorite de Căpitan, dintre care îi aparţine mai ales accentul pe *iubirea de oameni,* iubire care trebuie să caracterizeze spiritul legionar. Cu prilejul acela Căpitanul mi-a comunicat şi câteva din ideile lui privitoare la *ţărănimea legionară,* pe care avea de gând să le cuprindă într-o circulară. Soarta a hotărât altfel, - de aceea sunt dator să dau la iveală cele aflate atunci.

Pe plan de organizare Căpitanul se gândea la un „Corp ţărănesc legionar", ca o completare a „Corpului muncitoresc legionar". Nu pot preciza însă dacă socotea corpul acesta ca o simplă măsură de tactică politică sau ca un început de organizare profesională a ţării. Probabil că alţi legionari ştiu mai mult decât mine în privinţa aceasta.

Mi-a vorbit însă cu străduinţă şi cu dragoste despre ţărănimea legionară, nu despre cea reală, care era în curs de formaţie, ci despre cea dorită de el pentru ţara căreia îi aşeza cu deplină conştiinţă temeliile pentru veacuri. Căpitanul simţea foarte lămurit că este creator de istorie, că gândul lui este legământul pentru faptă al tuturor generaţiilor de legionari, adică istoria însăşi în marşul ei neistovit spre biruinţă.

Ţărănimea legionară, spunea Căpitanul, trebuie să devină elita ţărănimii româneşti, adică model pentru ceilalţi ţărani şi factor de înaintare şi înălţare pentru neam. Ţăranii legionari dintr-un sat trebuie să formeze o singură familie, de dragoste şi încredere reciprocă. Ei trebuie să se ajute între ei. Cel mai sărac trebuie ajutat cel dintâi. Toţi legionarii dintr-un sat să ajute pe cel mai sărac dintre ei, să-i dreagă casa, să-i pună ordine în gospodărie, să-i cureţe ograda, etc. Şi aşa pe rând până la cel mai bogat. Prin străduinţă comună la o bună stare comună. Lăsat singur, fără dragostea camarazilor, omul sărman luptă şi este înfrânt, îşi pierde nădejdea şi este scos din rândul oamenilor. De aceea el trebuie ajutat. Nu numai cu banul bogatului sau cu mila deaproapelui, ci cu dragostea şi sprijinul fratelui, cu încadrarea lui în camaraderia legionară.

Prin acţiunea ei solidă ţărănimea legionară trebuie să se ridice mai presus de ceilalţi ţărani. Căpitanul stăruia în chip deosebit asupra gândului acesta: ţăranul legionar trebuie să se deosebească de ceilalţi ţărani, să se vadă fără putinţa de a greşi că într-adevăr este legionar. Să se vadă în înfăţişarea lui, în cuviinţa lui, în firea lui dreaptă şi cinstită, în frumuseţea lui morală.

Ţăranul legionar prin care Legiunea îşi exprimă puterea ei de transformare, trebuie să devină la rândul său un transformator pentru tot ce este în preajma lui sau cade în câmpul său de activitate. O casă legionară, o gospodărie legionară, o grădină legionară, un lan legionar şi cum spunea râzând Căpitanul, un cal legionar, o găină legionară - trebuie să se vadă că sunt legionare; prin toate trebuie să se vadă că un om nou se realizează pe sine, în cadrul neamului şi în faţa lui Dumnezeu, ca o nouă zidire ivită din libertatea şi puterea de creaţie a omului, prin care toate lucrurile şi vietăţile din jur participă la duhul legionar.

Ziditor de istorie, Căpitanul dorea ca fiecare legionar, după soarta şi puterile hărăzite lui de Dumnezeu, să fie în cercul lui de viaţă un ziditor. Ţăranii legionari trebuie să zidească prin dragoste şi prin muncă noua gospodărie legionară, care să nu fie neapărat întinsă, dar să fie bine organizată; să nu fie bogată, dar să fie curată şi îngrijită; să nu fie un mijloc de risipă şi de lux, dar să asigure tuturora un trai omenesc şi să le îngăduie bucuria vieţii.

Traian HERSENI

✱ *Extrase din lucrarea „Mişcarea Legionară şi Ţărănimea", Bucureşti, Imprimeriile Cuvântul, S.A.R., 1940, 36 pagini.*

DUPĂ 10 ANI

EDITORIAL

Nu suntem singurii bănuiţi de controversele legate de aşa numita "toamnă a popoarelor" care, acum zece ani, se termina prin eliminarea comunismului din Europa de răsărit. Pentru că el rămânea prezent în mintea multora dintre europenii din ţările Vestului - Franţa, Italia mai ales -, ţări în care, parafrazând o vorbă scrisă de Richard Wagner regelui prieten - şi niţel cam nebun - Ludovic al II lea al Bavariei, am putea spune că pentru cei care nu au suferit din pricina acestui ,,ocean de minciuni, tâmpenie şi plictis" (Pierre Chaunu) ,,comunismul este o experienţă şi nu o idee"....

Dar, în mod sigur, suntem singurii care am ieşit - sau doar ni se pare? - din comunism plătind cu viaţa a peste 1000 - (dintre cei ştiuţi - pentru că mai există şi morţii de la Străuleşti ascunşi sub cruci fără nume; dar şi cei fără cruce) - împuşcaţi sau / şi arşi, ceea ce contrazice punctul de vedere pe care îl semnează sociologul polonez Piotr Sztompka într-o publicaţie din Cracovia: ,,schimbarea a survenit în mod foarte diferit faţă de toate revoluţiile trecutului; fără efuziune de sânge, fără violenţă, fără teroare".

La noi a fost şi sânge - este adevărat doar al celor nevinovaţi pentru că - se ştie - nici un glonte n-a nimerit în adunătura în pulovere dintr-un anume balcon bine luminat şi televizat; a fost şi violenţă - mineri, *IMGB care face ordine* etc., şi teroare - anunţată prin megafoanele "spânului" şi goarna unui celebru olteniţan, care semnala prezenţa, ,,teroriştilor", care trăgeau, din toate poziţiile, cu gloanţe cu cap de vidia!

Şi a mai fost ceva la noi: de atunci se fac comisii, se strică hectare de pădure, ca să nu scrie rapoarte - ,,cu două capete" şi fără nici o concluzie -, se cheltuie miliarde pentru ca, la anul, să o luăm de la capăt.

Pentru sociologul mai sus amintit, sfârşitul comunismului ar fi restaurat normalitatea; ar fi avut o influenţă revoluţionară.

Dar nici el, nici noi, nu putem spune cu certitudine care a fost ,,forţa ce a animat marea schimbare": unii spun că ar fi vorba de o mişcare spontană a maselor venită de jos; alţii că este rezultatul unor decizii luate în sferele înalte ale puterii în urma unor tocmeli politice.

Piotr Sztompka propune două modele: cel romantic, care susţine că cetăţeanul este un adevărat creator şi un subiect conştient al istoriei şi modelul cinic care zice: ,,că el nu ar fi decât o marionetă între mâinile unei conspiraţii".

Dar dacă şi unii şi alţii sunt marionetele unei alte ,,conspiraţii" - poate chiar aceeaşi care a ,,fătat" comunismul şi l-a asmuţit asupra unei anume părţi a lumii ca un soi de sancţiune pentru ceea ce conspiratorii socoteau o ofensă pentru ei !

Nu pare a fi doar o întrebare fără sens dacă ţinem seama de observaţia istoricului francez mai sus citat: ,,sunt încremenit de straniul succes repurtat de reţeaua disparată care protejează din ce în ce mai eficace nucleul dur din ceea ce rămâne, cel mai mare, cel mai sângeros sistem criminal din Istorie".

A patra întrebare: Unde ne vor duce toate acestea?

Partizanii ,,tranziţiei" cred că asistăm la a doua naştere a capitalismului şi democraţiei - fiind vorba să ajungem din urmă, cât mai repede, ţările aşa zis avansate. Deci scopul este clar, direcţia este corectă şi procesul este ireversibil.

Pentru cei care preferă teoria ,,transformării", schimbarea ar avea un caracter deschis, creator cu mai multe scenarii posibile.

Ar fi posibilă chiar o sinteză între *capitalismul real*, contemporan, şi vechiul *socialism real*, un soi de ,,a treia cale".

Dar controversele nu se opresc aici: se pune problema opoziţiei dintre noile instituţii - juridice, politice, economice şi mentalităţi; se poate instala noua arhitectură instituţională, fără să ne atingem de cultura, viaţa cotidiană, mentalităţile, ,,societatea civilă". Şi nu-i suficient să răspundem doar cu DA sau NU ci, mai ales, să spunem CUM şi CÂND !

Şi mai este ceva: François Furet - în cartea sa TRECUTUL UNEI ILUZII - (tradusă la Humanitas) - se întreabă dacă sfârşitul comunismului înseamnă şi sfârşitul ultimei mari UTOPII. Deşi Cioran susţine că oameni nu pot trăi fără UTOPII şi DOGME !

Şi, în fine, ultima chestiune: este oare vorba de ,,sfârşitul istoriei" - aşa cum susţine Fukuyama - înţelegând prin asta ,,victoria definitivă a democraţiei, liberalismului şi capitalismului în toată lumea".

,,CE ni s-a întâmplat" se întreabă după zece ani Tadeusz Mazowiecki - primul ministru al celui dintâi guvern non - comunist din blocul sovietic.

Răspunsul ar fi simplu: după o epocă eroică ne-am întors la normalitate - susţine Piotr Sztompka.

Despre această ,,normalitate" însă vom discuta în numărul următor.

Paul Spiru MICHAIL

UN SONDAJ SEMNIFICATIV

La zece ani după prăbuşirea ,,zidului ruşinii" s-a realizat un sondaj de opinie, coordonat de Courrier Internaţional şi CSA - Opinion, pentru a se ,,fotografia", post-comunismul.

Fişa tehnică a sondajului a fost realizat prin telefon între orele 22 şi 23 octombrie a.c. folosindu-se un eşantion de 1002 persoane (Franţa), cu o vârstă peste 18 ani, utilizându-se metoda cotelor (sex, vârstă, profesiunea şefului gospodăriei); în Germania 1008 persoane, Italia 1000, în Rusia 1600, 1076 în Ungaria şi 1000 în Polonia.

Principalele învăţăminte, dincolo de diferenţele dintre ţările occidentale şi cele al fostului bloc de est, s-au vădit două tendinţe valabile de la Atlantic la Urali:

- europenii cred că prăbuşirea Zidului Berlinului a avut efecte POZITIVE; în marea lor majoritate ei cred că evenimentul şi cei zece ani, care au urmat, s-au tradus printr-un progres al democraţiei, libertăţilor politice, păcii (?!)
- în schimb, răspunsurile indică o stare de nelinişte în ce priveşte viaţa cea de toate zilele - în Vest ca şi în Est - o destul de marcată respingere a capitalismului triumfător de la începutul deceniului şi întrebări în ce priveşte mondializarea.

Aşadar, căderea zidului este o dată majoră în ce priveşte eliberarea dar VIITORUL NU ESTE ÎNCĂ PERCEPUT CA UNUL MAI BUN.

La întrebarea - ,,pentru fiecare din următoarele cuvinte să spuneţi dacă el evocă pentru dvs. ceva POZITIV sau NEGATIV" - răspunsurile se repartizează astfel: ONU - între 87% pozitiv pentru polonezi şi 55% pentru ruşi; UNIUNEA EUROPEANĂ : 74% Franţa; 54% Rusia şi 58% Germania de Est; OTAN: 81%Polonia şi 21% Rusia; SOCIAL-DEMOCRAŢIA: 69 - ansamblul germanilor şi doar 25% în Rusia; MONDIALIZAREA - 50% pentru Franţa şi 15% Rusia; STATELE UNITE sunt cotate POZITIV 79% în Polonia; peste 60% în Germania şi 45% - Franţa; - 41% Rusia.

În ceea ce priveşte NAŢIONALISMUL este cotat POZITIV cu peste 20% în Franţa; (38) în Italia (28)- în timp ce este NEGATIV pentru sub 15% în toate celelalte ţării - cifra minimă (9) fiind semnalată în Ungaria.

CAPITALISMUL este evaluat pozitiv în peste 30% în două ţări: Franţa - (34)- şi Polonia -(48). Restul celor interogaţi se situează între 23- Rusia - 24 Ungaria şi 19 – Italia, 18-Germania de Est.

RUSIA apare în aspect POZITIV, în 80%, doar la ea în Rusia - fireşte, în timp ce pentru toate celelalte ţări procentul pozitivităţi oscilează între 8% - Ungaria şi maximum 23% pentru Polonia

În sfârşit COMUNISMUL este pozitiv - cifra maximă - în RUSIA - 35% urmată de Germania de est cu 21%, Franţa, Ungaria, Italia, Polonia -18% - în timp ce pentru Germania de Vest procentul este 8% iar pentru ansamblul Germanilor: 10%.

O altă serie de răspunsuri la întrebarea - CARE DINTRE ASPECTELE URMĂTOARE S-AU SCHIMBAT ÎN BINE sau în RĂU - merită o atenţie deosebită pentru că, în bună parte, se regăsesc şi în evaluările românilor dar şi pentru că sunt încărcate cu primejdii evidente.

De pildă, Ruşii cred că MEDIUL, CULTURA, PACEA, TERORISMUL, SITUAŢIA ECONOMICĂ, EGALITATEA între CETĂŢENI, SITUAŢIA SOCIALĂ, cea POLITICĂ, SIGURANŢA CETĂŢEANULUI, RASISMUL, INFLUENŢA ARIEI CRIMINALITĂŢII şi CORUPŢIA – s-au SCHIMBAT ÎN RĂU, între 88% (terorismul şi siguranţa) şi 74% (rasismul) şi 76% (cultura).

Singură DEMOCRAŢIA - afirmă ruşii - că s-ar fi schimbat tot în rău, dar numai pentru 49%, faţă de cei 34% care cred că s-a ameliorat.

În toate ţările sondate CORUPŢIA s-a agravat - 47% în Italia - cel mai scăzut procent, probabil determinat de măsurile luate acolo în ultimi 10 ani şi 85% în Rusia. (Franţa: 64%, Ungaria: 70%, Polonia: 77%, Germania: 61%).

Ar fi interesant - fireşte - ca un atare sondaj să investigheze situaţia din România cu condiţia ca să nu fie un instrument de manipulare ale cărui rezultate să servească doar pentru propagandă - cum a făcut recent gruparea Iliescu şi ceilalţi romi.

În acest fel am putea confirma - sau infirma - punctul de vedere semnat de redactorul şef al redacţiei moscovite OBTSCIALA GAZETA - Egor IAKOVIEV - care afirmă că ,,compatrioţii mei notează o degradare a celor mai multe din aspectele vieţii cotidiene, iar în ce priveşte economia rusească este inutil să vorbim pentru că NU EXISTĂ în SENSUL ACCEPTAT în LUMEA CIVILIZATĂ. Şi acesta nu-i lucrul cel mai rău. Recent am fost stupefiat de un jurnalist al săptămânalului nostru care sublinia că în Rusia înfrângerea comunismului a cerut sacrificii de o sută de ori, de o mie de ori mai mici decât instaurarea democraţiei sau liberalismului.

Incapacitatea autorităţilor de a ameliora viaţa populaţiei îi constrânge să caute ,,ţapi ispăşitori" - să explice eşecurile prin descoperirea a tot soiul de comploturi, de manevre occidentale.(..) Au trecut zece ani de la căderea Zidului dar există unii care-l reconstruiesc în minţile sărmanilor mei compatrioţi.

Dar asupra acestor aspecte vom reveni.

Până atunci, însă, fiecare ar trebui să mediteze asupra acestor cifre - pentru ca evaluarea lor corectă şi, mai ales, acţiunile ce se impun, pot schimba în bine lumea de mâine.

P. SPIRU MICHAIL

CANDIDAȚI LA NAȚIONALITATEA ISRAELITĂ

Cititorii operei politice, semnată de Mihail Eminescu, își amintesc, firește, de tămbălăul internațional instrumentat de *Alianța Israelită* pentru primirea în România a supușilor pravoslavnicei Rusii care fugeau pe ruptelea din pricina modului în care hoardele cazacilor, la porunca tarului, rezolvau problemele evreimii din Rusia.

Regele Carol I și guvernele lui au fost supuse unor îndelungate carantine și sancționată România, căreia nu i se acordau titlurile cucerite prin luptă, pentru că ea condiționa acordarea naționalității în funcție de două condiții: cunoașterea limbii române și participarea la Războiul de Independență. Condiții pe care, firește, evreii rusofoni nu le îndeplineau.

Iată modul în care rezolvă azi Israelul, o problemă asemănătoare:

Palestinienii, ORIGINARI DIN ORAȘUL SFÂNT, vor să obțină naționalitatea israelită și, în acest scop, vreo cincisprezece mii au depus cereri și mai multe mii dintre aceștia ar fi devenit cetățeni ai acestui stat, între 1994 – 1996, dar nu se știe câți au fost naturalizați între 1997 - 1999.

Ministerul de Interne recunoaște că 2133 candidați au fost împiedicați deoarece, după semnarea acordurilor de la Oslo - 1994 -, Israelul a încercat să se debaraseze de palestinienii din orașul sfânt, palestinieni ce trăiau în afara limitelor municipalității.

În acest scop li s-au retras actele de identitate și au fost privați de serviciile municipale și sanitare de care beneficiază rezidenții.

Nu există decât un singur colac de salvare: să ceri naturalizarea, să devii israelit. Unii o fac, fie și numai pentru a-și ușura formalitățile la trecerea frontierei, pentru că - spre deosebire de israeliți - pașaportarii palestinieni sunt tratați fără blândețe când trec frontierele.

Acordurile de la Oslo n-au dus la apariția democrației în regiunile supuse autorității palestiniene - zona în care sărăcia s-a accentuat asociindu-se cu absența legilor într-o societate de tip clanic, profitoare și coruptă.

Singura ieșire pentru palestinienii din Ierusalim este naționalitatea. Dar Israelul vrea să reducă numărul celor ce vor fi naturalizați la 60.000 de persoane; dar ce se vor face restul - circa 120.000 de suflete?

Acordul de la Oslo le interzice obținerea unui pașaport palestinian și nefiind cetățeni iordanieni, nu pot pretinde nici această naționalitate. O singură ieșire: să rămână în oraș dar Autoritatea palestiniană ar avea nevoie de un MILIARD de dolari pentru a ajuta această populație din Ierusalimul de Est: și nu-i ARE!

Între timp partidele extremiste israelite adună sute de milioane de dolari pentru a construi în cartierele arabe și a-i da, orașului, o identitate iudaică.

Iar această amară realitate - pe care majoritatea o privește neputincioasă - anunța dezvoltarea crescândă a unor primejdii - afirmă, în încheierea dării de seamă din AMIN, Said Al - GHAZALI.

P.S.: În 1986 a fost condamnat la 18 ani de închisoare arabul Mordechai Vanunu pentru că a comunicat presei programul nuclear israelit.

El a cerut acum să fie transferat- spune ziarul *Ha'Aretz* - într-o celulă cu deținuți arabi și după o izolare carcerală de 11 ani.

Drept răspuns, autoritățile l-au transferat în luna martie a.c. într-o celulă cu deținuți de DREPT COMUN - EVREI.

Iar Curtea a respins noua lui cerere de a fi transferat printre prizonierii arabi ,,din motive de securitate".

Mă întreb care ar fi fost reacția organizațiilor *Amnesty, Helșinki* etc., de la noi, conduse de Renate Weber, Gabriel Andreescu și alții, într-un caz asemănător?

TACITUS jr.

(urmare din pagina 4)

➢ *(INFORMARE) Maramureș:* ne comunică o aniversare, din 14/09. 1999, la Ieud, unde s-a comemorat împușcarea lui Copșa. Delegatul ne spune că, ,,singura activitate a mea (a delegatului; n. red.) este Credința!";

Neamț: este reprezentat de delegatul Bacăului, domnul Velescu. Activitate îngreunată.

Satul Mare: ziarul local a vorbit despre noi și a specificat că, partidul, are nevoie de donații pentru construcția sediului;

Sibiul (prezent, prin președintele filialei, dl Constantin Iorgulescu): Partidul ar trebui să-și precizeze posibilele alianțe electorale. Aceasta și ținând cont de ofensiva UFD;

Suceava (prezentă prin președintele filialei): depune raport scris;

Este prezentă, prin domnul Alex. Băncescu, și organizația Câmpulung Moldovenesc și Vatra Dornei;

Teleorman (prezentă filiala prin părintele Lupu - consilier județean): crește numărul organizațiilor în județ;

Timiș (prezintă președintele filialei Simon Giurgeca): A organizat o manifestație dedicată dr. Nicolae Paulescu; prin Fundația Culturală *Buna Vestire;* acționează în continuare pe teren cu toate că munca de teren este cea mai grea;

Vaslui: (prezentă filiala prin delegat): înaintează raport. Au sediu, dar este foarte degradată clădirea;

Prahova (prezentă prin președinte): există organizații la Băicoi, Bușteni etc.;

Dâmbovița: Activitate bună. Există program săptămânal la sediu. Presa locală titrează: ,,Cuiburile legionare împânzesc județul"...;

Iași: Este salutat pentru începutul organizării.

• Există două tendințe: Cei în vârstă înclină spre temperanță; tinerii sunt nemulțumiți. Este necesară îmbinarea acestor două tendințe. Fenomenele neplăcute trebuie aplanate. Anul 1999 a fost un an negativ pentru noi. Apar - se pare - și se statornicesc fracțiuni. La Timișoara (Guleș), la Cluj (nu știu cine), la Iași un altul, la București câteva, ba se pare și la Craiova. Cei în vârstă deasemenea sunt constituiți în diverse grupuri. Totuși, este bine să se știe că cei care nu sunt disciplinați se situează, prin însăși acest lucru, în afara lumii noastre etc.

Diverse. I-au cuvântul:

1) Mișu Dumitrescu care anunță lansarea volumului *Pentru legionari* (sala Batiștei);

2) Alexandru Băncescu, care, propune, pentru Campania Electorală, tipărirea unor fluturași cu fraze scurte și penetrante;

3) V. Orășanu (Dâmbovița): își face o scurtă prezentare a activității domniei sale din trecut și ceea ce ar aștepta, domnia sa, de la *Partidul Pentru Patrie*.

• Se suspendă Raportul Comisiilor de Specialitate pentru a nu se întârzia la comemorarea dedicată Căpitanului.

Hotărâri:

1) Se aprobă Calendarul (vezi mai sus) întâlnirilor Consiliului Politic și Consiliului Director al *Partidului Pentru Patrie* pe primele două luni din anul 2000.

2) Se aprobă ca *Dosarul Mișcării Legionare* și *Charta Partidului Pentru Patrie* să fie date în studiu și analiză, la filialele, spre întregire și completare.

• Ședința se închide cu rugăciunea la Icoană.

PENTRU ADEVĂR ŞI DEMNITATE

Am trăit o jumătate de secol sub cupola comunismului şi într-o societate pervertită, guvernată de oamenii Moscovei, care ne-au stăpânit prin minciună, vrajbă, teroare şi crime.

Îmi amintesc că, în primul război mondial, o parte din ţară a fost ocupată de nemţi. Aceştia ne-au jefuit numai bogăţiile, nu şi sufletul. Dar, bolşevicii odată cu predarea bogăţiilor naţionale, ne-au atacat în esenţa spirituală a fiinţei neamului nostru, vrând să ne alunge din suflet credinţa în Dumnezeu. Şi astfel să ne transforme dintr-un popor drept credincios, crescut la umbra Bisericii, într-o gloată de oameni fără Dumnezeu, cu mentalitate de turmă. Aşa cum a prevăzut Corneliu Z. Codreanu, în Memoriul adresat, în 1938, regelui desfrânat şi criminal Carol al II-lea şi oamenilor politici de la guvernare, au dus ţara spre prăpastie şi ,,răspund cu capul". Şi din nenorocire, pe lângă aceasta, comuniştii prin metode drăceşti de propagandă şi teroare, au reuşit să deformeze mintea şi cugetul multor oameni din toate categoriile sociale: ţărani, muncitori, intelectuali, care nu mai pot deosebi minciuna de adevăr. Omul, fără credinţă în Dumnezeu, încetează de a mai fi om întreg, cu toate componentele sufletului său, şi de aceea astăzi asistăm la barbarizarea individului şi chiar a unor grupuri sociale, care îşi dau frâu liber instinctelor primare.

Citind ziarele, constat că, zilnic, se săvârşesc fapte care te înspăimântă: furturi, agresiuni, violuri şi crime, comise de tineri responsabili, născuţi şi crescuţi în regim comunist. Aceşti tineri, unii însă la vârsta adolescenţei, sunt produsul unei societăţi bolnave, infectate cu ideile ateismului, care au în continuare o influenţă nefastă pe fondul moral individual. În numele unei libertăţi, rău înţeleasă, fiecare crede că are dreptul să-şi facă de cap.

O stare de toleranţă absolută poate fi semnul unei lumi, care nu mai are nimic sfânt, în afară de capriciul personal, o lume a viciului legalizat.

Pe noi, fondatorii Partidului *,,Pentru Patrie"*, supravieţuitori iadului din temniţele comuniste, ne doare sufletul, văzând că, o parte din tineretul ţării, rătăceşte pe drumul vieţii ce duce la neomenie şi fapte antisociale.

Este dureros că şi astăzi, după 10 ani de la răsturnarea dictaturii comuniste, datorită indivizilor formaţi la şcoala „Ştefan Gheorghiu", infiltraţi în posturi de conducere a ţării, viaţa politică este încă bântuită de necinste, corupţie, dezbinare, minciună şi diversiune, diversiune menită a se ascunde adevărul în neadevăr.

Nu înţeleg de ce ministrul Învăţământului evită să reintroducă ferm religia în şcoli, disciplină scoasă de comunişti! Şcoala şi Biserica, stâlpii trăiniciei româneşti, trebuie să activeze unitar spre a pune puterile minţii şi ale sufletului în armonie: intelectul, afectivul, voinţa şi iubirea, care îl reprezintă pe omul adevărat împlinit. Cu aceste însuşiri alese omul merge pe calea adevărului, ce întăreşte şi uneşte relaţiile cu semenii săi. Cale plăcută lui Dumnezeu şi folositoare omului.

Astfel, adolescenţii, o generaţie în formare, pe lângă instruirea şcolară, trebuie să beneficieze şi de o educaţie moral - religioasă. Dar, paradoxal, astăzi societatea oferă tineretului filme porno cu acţiuni violente, discoteci şi baruri cu băuturi. Toate atrăgătoare pentru plăceri ieftine, care, în final, din nefericire, îi duc pe unii tineri, cu mintea, turmentată de băutură, să comită fapte antisociale. Păcate care macină sănătatea morală a societăţii româneşti.

Absenţa principiilor morale, din sufletul omului, consfinţite de religia creştină, atrag, de la sine, prezenţa răului. Astfel, răul lucrează aproape nestingherit, ba chiar încurajat înăuntrul şi în afara noastră.

Partidul „Pentru Patrie", prin membrii săi, are datoria să facă cunoscut tineretului adevărul despre lupta şi jertfele generaţii noastre, pentru reînvierea virtuţilor strămoşeşti pentru apărarea neamului românesc. Dar, totodată, avem datoria să-i contactăm şi pe tinerii rătăciţi pe drumul vieţii. Pentru schimbarea modului lor de viaţă, trebuie să intervenim, cu duhul blândeţii şi înţelegerii, potrivit vârstei lor fragede şi neştiutoare, cu dragoste şi răbdare să ne străduim să-i sensibilizăm şi să salvăm sufletele acestor tineri, cu apucături antisociale, îndreptându-i pe calea dreaptă a unei vieţi decente folositoare lor şi însăşi societăţi şi neamului întreg.

Dragostea şi cinstea sufletească constituie liantul unirii şi armoniei între oameni. Fără dragoste nu se poate construi nimic trainic în viaţă, „dragostea îndelung răbdătoare, este plină de bunătate". Corneliu Zelea Codreanu spune: „dragostea aplicată, înseamnă pace în suflete, în societate şi în lume. *Acolo unde nu este dragoste, nu este viaţă legionară"*.

Din dragoste pentru Neam şi Ţară s-a născut Mişcarea Legionară, cu rădăcini adânc înfipte în virtuţile strămoşeşti de unde îşi trage seva. Fără prietenie şi dragoste viaţa nu există. Trebuie să se înţeleagă că omul este dator să iubească pentru a fi iubit. Întrucât dragostea este sentimentul care pe toate le depăşeşte, le învinge.

Noi, membrii *Partidului „Pentru Patrie"*, însufleţiţi de dragoste pentru neam şi ţară, înţelegem că lupta între lumină şi întuneric, între bine şi rău, nu va fi curmată. Această luptă este o permanenţă a omului cu credinţă în Dumnezeu. Credinţa în Dumnezeu este o permanentă sursă de putere a omului în luptă cu forţele răului. *Partidul „Pentru Patrie"* luptă pentru a ţine trează conştiinţa redeşteptării naţionale şi trăirea în spiritul virtuţilor străbune, cu care am supravieţuit şi ne-am afirmat prezenţa în istorie alături de celelalte popoare. Acum trăim durerea ruperii din hotarele Ţării şi dorul reîntregirii României Mari, aşa cum ne-a hărăzit Dumnezeu din vechime. Reprezentanţii României trebuie să susţină adevărul în faţa Forurilor Internaţionale, care pretind că luptă pentru drepturile „popoarelor şi ale omului". Ei, conducătorii Ţării, trebuie să demonstreze drepturile noastre istorice asupra Basarabiei şi a Bucovinei de Nord. Aceste teritorii româneşti, rupte din trupul Ţării, de către vecinii lacomi şi nedrepţi, pe criteriul dreptului celui mai tare! Vrem să trăim în pace cu vecinii noştri, dar respectând adevărul istoric, nu pe un compromis cu adevărul. Întrucât numai adevărul formează spiritul de dreptate, demnitate şi jertfă.

Noi, membrii *Partidului „Pentru Patrie"* avem datoria să luptăm pentru înfrăţirea tuturor românilor din ţară, împreună cu cei din străinătate. Dorim să ne bucurăm, cu toţii, să vieţuim într-o deplină înţelegere şi într-o unitate frăţească românească. Să trăim în pace şi unitate naţională, repet, cu reîntregirea scumpelor noastre hotare româneşti.

Cu credinţă, dragoste şi bărbăţie, omenie, demnitate şi respect reciproc, noi mergem pe drumul *românismului de luptă şi onoare*, pentru reînsufleţirea neamului românesc, în parte deformat, în mentalitatea lui, de stăpânirea comunistă.

Oricât de grea ar fi lupta pentru însănătoşirea morală a vieţii social-politice, nu ne pierdem speranţa spre mai bine.

Speranţa, ne îndreaptă, întreaga noastră fiinţă, către ajutorul lui Dumnezeu, cu rugămintea să ne dea putere de luptă, să învingem forţele răului, cuibărite, în sufletul omului, prin îndocrinarea comunistă.

Speranţa în dreptatea neamului românesc, ne înalţă sufletele spre biruinţă. Fără speranţă viaţa ar fi de nesuportat.

Adevăratele datorii ale legionarului nu sunt impuse, decât de propria lui conştiinţă de român, şi, dacă nu le îndeplineşte, se simte vinovat.

Românii trebuie să aibă un singur suflet şi un singur ideal; *Construirea unei Patrii puternice, înfloritoare şi ascultătoare de poruncile Divine.*

România să fie a românilor, pe care străinii să o respecte şi de care duşmanii să se teamă !

Aşa să ne ajute Dumnezeu !

Costache BUSUIOC

(continuare din pagina 5)

(După Europa...)

- reguli foarte stricte pentru şomeri: obligaţia de a accepta orice muncă CONVENABILĂ (criteriile pentru "convenabil" sunt următoarele: cel puţin 70% din vechiul salariu; restul se asigură de casele de asigurare pentru şomaj); locul de muncă nu trebuie să fie la o distanţă mai mare de 4 ore pe zi);
- Indemnizaţia pentru şomaj nu se plăteşte decât cel mult 2 ani; activităţile temporare nu dau dreptul la prestaţii;
- interesaţii trebuie să participe la „programe ocupaţionale" cu durată de şase luni - sub forma serviciilor de formare sau mici activităţi-pentru a rămâne în contact cu piaţa;
- când intră în şomaj, fiecare primeşte o broşură din care aflăcă „drepturile dvs. pot fi suspendate dacă nu faceţi un efort suficient pentru a căuta un nou loc de muncă sau refuzaţi unul convenabil sau nu veniţi la convorbirea cu consilierul dvs".

Măsurile coercitive au fireşte un impact psihologic dar şi urmări mai contondente (în 1998, 15% dintre şomeri au fost sancţionaţi-în cantonul Geneva – şi s-au pronunţat 7546 de suspendări de alocaţii).

În acelaş timp, s-a creeat un acces la capital cu o dobândă foarte mică: 2%. Întreprinderile angajează masiv, încât s-a ajuns la insuficienţa mâinii de lucru în unele domenii: le trebuie 10 mii de informaticieni, salariile bancherilor explodează-pentru că sunt puţini, infirmierele vin din Canada.

Ceea ce nu înseamnă că a dispărut munca la negru. Există; şi progresează mai repede decât în restul Europei-(nu ni se spune dacă România este luată în calcul).

În acelaş timp oficiile, înfiinţate în 1996, au început să şomeze.

Şi, odată cu numărul şomerilor, scade şi cel al funcţionarilor.

DRUMARII.

Au dispărut odată cu instalarea comunismului în România.

Aşa cum vor dispare toate lucrurile bune: Monarhia, cărturarii, cărţile de bună calitate, alimentele, libertatea, dreptul de a călători, dreptul de a învăţa, dreptul de a munci acolo unde îţi place şi doreşti, dreptul de a vorbi, dreptul de a gândi, dreptul de a avea rude în străinătate, cu care să te mândreşti şi să nu te fereşti, dreptul de a fi copilul celui mai gospodar om din sat, dreptul de a te îmbogăţi prin muncă cinstită, dreptul de a asculta postul de radio care-ţi place; şi mă opresc, nu fiindcă am terminat, dar breviarul trebuie să fie „bref"- cum ar spune Tia Şerbănescu.

Aşadar, drumarul avea în grija lui 7 km de drum. Cel pe care l-am mai „apucat" eu „ţinea" o parte din drumul ce mergea de la Haţeg la Sarmisegetuza. Nu era asfaltat. Dar puteai să fugi cu maşina pe el precum cei de la cursele de formula 1. Pentru că nu exista nici cea mai mică groapă.

Drumarul nu era obligat să semneze condica. Nu avea ore fixe de lucru. Avea o singură obligaţie: starea perfectă a drumului. Îl întâlneam la diferite ore ale zilei cu o roabă, o greblă, un târn, o lopată şi o sapă. Pe marginea drumului, se îngrijea, mereu, să aibă materia primă: nisip şi pietriş.

Pentru toate astea primea un salariu modest, la care se adăuga iarba de pe marginea drumului şi frunzele din pomii pe care-i îngrijea. Pentru că, în Ardeal, nu se umbrea drumul cu plopi ci cu meri, peri, pruni, nuci sau duzi..

Într-o dimineaţă, când m-am oprit să ne cercetăm cu câteva vorbe prieteneşti m-a întrebat, zâmbind, dacă-i pot spune din ce parte a ţării sunt călătorii ce se opriseră, în zare, pe marginea drumului.

-Păi, ştiu eu, or fi de la Caransebeş sau de la Bouţari!

-Nu. Îs regăţeni. Numai aiştia se opresc ca să jupoaie pomii de fructe.

Şi aşa am aflat de ce în „Vechiul Regat" nu se pun arbori fructiferi şi de ce ardelenii nu-şi prea iubesc fraţii care, în 1916, au trecut Carpaţii ca să-i elibereze.

Am rămas prieten cu drumarul meu. Până a dispărut. În locul lui au apărut hârtoapele. Care au rămas; până azi. Chiar dacă drumul Haţegului s-a asfaltat.

Mă întreb dacă ar mai putea cineva să-i reînvie?

Dar are cineva interes?

Pe străzile Bucureştiului-asfaltate mai mult sau mai puţin - se crapă de-a lungul întregului an şanţuri şi şănţuleţe pentru gaze, pentru telefoane, pentru apă, pentru canal, pentru garaj etc. Nimeni nu se străduieşte să refacă drumul. Şi pivotul unei Dacii costă de le 500 de mii de lei în sus.

Ce treabă ar fi făcut drumarul care ar fi purtat cu el carnetul de amenzi, somaţiile şi, eventual, instalaţia necesară reparaţiei.

Dar cine să ne audă?

EST – VEST.

Aşa se numeşte un film apărut recent pe ecranele Occidentului, regizat de Regis Wargnier şi aminteşte de o altă tragedie asemănătoare, povestită în 1993, de Robert Enrico, sub titlul: VÂNT DE EST. Era vorba de supravieţuitorii unei armate compuse din voluntarii ţărilor baltice care s-au bătut împotriva agresorului lor –şi al nostru-Uniunea Sovietică alături de armata germană.

Aliaţii i-au predat Armatei Roşii în 1945. Şi au fost exterminaţi.

Filmul acestui an povesteşte păcăleala sinistră organizată de Stalin şi criminalii din subordinea lui care a promis miilor de emigranţi ruşi amnistierea, cetăţenia şi raiul comunist.

Se ştie că, adesea, victoriile, precum beţiile, îţi iau mintea şi poate de aceea Alexei Golovine, soţia sa Marie şi fiul lor Serioja acceptă nada şi, împreună cu alţi 12 mii de refugiaţi, părăsesc Franţa. Ajunşi, la Odessa, familiile sunt separate, încep şedinţe de tortură urmate, adesea, de execuţii sumare sau deportări.

Alexei, fiind un medic bun ar putea primi un post într-un mare spital dacă se desparte de soţia sa, care, fiind franţuzoaică este, fireşte spioană. Refuză şi, drept sancţiune, este trimis într-un dispensar mizer din Kiev şi cazat într-o locuinţă comunitară: bucătărie şi closet comun, 10 mp şi cam atât.

Pentru Marie viaţa devine din ce în ce mai insuportabilă mai ales că soţul ei crede că singura ieşire este colaborarea cu regimul.

Pentru că proiectase să facă un alt film în Rusia-a fost nevoit să călătorească acolo şi a întâlnit mulţi dintre urmaşii acestor refugiaţi iar poveştile lor înfiorătoare au fost transformate în scenariu de un romancier-Luis Gardel- şi doi ruşi-Bodrov şi Roustam Ibraguimbekev - care l-au ajutat să reconstituie viaţa cea de toate zilele sub Stalin.

Şi a reuşit. Pentru că povestea este suficient de cumplită şi nu are nevoie decât să fie povestită calm, fără sublinieri, fără accente melodramatice. Nu este nevoie de lacrimi de celofan. Vin, cele adevărate.

Şi este cel mai frumos omagiu adus acestor sacrificaţi ai istoriei care-de vor fi uitaţi-vor fi asasinaţi a doua oară.

Pe când cineaştii noştri îi vor lua din mână mistria beteagă cu care a zidit atâtea minciuni şi-l vor înlocui pe Sergiu Nicolaescu şi alţii asemenea lui cu cineaşti care să vorbească despre cumplita vreme a comunismului şi antiromânismului?

Ruşii despre Rusia

Săptămânalul *ITOGUI*: Dacă primii miniştri ai Angliei cresc pe terenurile de fotbal de la Eton, colegii lor din Rusia sunt cultivaţi în pădurile *Iassenevo* unde se află cartierul general al fostului KGB; acum: „Informaţii". Pentru a doua oară într-un an, moştenim - în chip de şef - un spion de profesie; celălalt fiind Evgheni PRIMAKOV.

Vladimir PUTIN, 47 de ani, a petrecut 15 ani în KGB debutând în cariera politică în 1991 în umbra lui Anatoli SOBCEAK - primar în Sankt - Petersburg iar când acesta a pierdut - în 1996 - alegerile, şi-a luat protector pe Anatol CIUBAIS - pe atunci şef al administraţiei prezidenţiale care îl introduce în Kremlin.

În 1998 este numit în FSB (ex- KGB).

Şi iată-l reinstalat, în mediul lui natural la Lubianka. Şi ITOGUI afirmă că „noul moştenitor al preşedintelui este un aparatcic abil, priceput, în intrigile de culoar, propulsat exact acolo unde este cel mai puţin eficace - în apele tulburi ale avanscenei politice."

Cotidianul SEVODNIA, din 13 august: ,,Carla del PONTE (vezi breviarul din acest număr) a fost îndepărtată de afacerile ruseşti... Iuri SKURATOV - procurorul general al Rusiei (înlăturat recent) şi-a pierdut o prietenă."

Cea care era crainica luptei anti – mafia, pe teritoriul elvetic, teroarea ,,naşilor" ruşi, devenise şi sursa coşmarului nocturn pentru unii dintre locatarii Kremlinului. Afacerile MABETEX şi ANDAVA (după numele a două societăţi elveţiene) au ramificaţii până în inima puterii ruse.

Ultima ispravă: la 14 iulie, Ministerul Public din Geneva a declanşat ancheta penală, pe problema ,,spălare de bani", împotriva a 23 de supuşi ruşi - printre care şi Pavel Borodine - patronul afacerilor economice ale Kremlinului, soţiei acestuia, precum şi multor altor membri ai administraţiei prezidenţiale care şi-ar fi deschis conturi în Elveţia - secrete, evident pentru a-şi depune ,,şperţurile" încasate prin întreprinderea Mabetex (Este vorba de coruperea sus - numiţilor pentru a facilita preluarea unor contracte de renovări ale construcţiilor Kremlinului, Dumei, Curţii de Conturi etc., cu sume ce merg de la 100 de mii de dolari la 1 MILION depuse într-o bancă din Gothard).

Un om de afaceri, care dirijează clanul Elţîn - Boris Berezovski - este bănuit că a deturnat fondurile companiei aeriene *Aeroflot* şi le-a pasat în contul unei societăţi - Andava - înfiinţată în Elveţia şi percheziţionată la ordinul Carlei del Ponte.

Răspunsul puterii: a fost demis Procurorul General - Skuratov - iar succesorul lui se află pe un fotoliu ejectabil; dar - scria recent KOMERSANT - "nu prin demiteri se va stopa scandalul corupţiei în înaltele sfere ale puterii".

PARLAMENTSKAIA GAZETA: Speculă, minciuni şi exchrocherii la *Banca Centrală*, care a spoliat cetăţenii şi a ridiculizat FMI - ul .

Tuturor celor care-şi cereau drepturile neplătite - de luni de zile - înalţii funcţionari le dădeau acelaşi răspuns: NU SUNT BANI (Vorbe ce se aud şi prin părţile noastre - în timp ce se acordă peste 5000 de miliarde de lei ca să se acopere furturile de la băncile cu aşa zise ,,credite neperformante"....).

În realitate - în Rusia sume colosale, prelevate din rezervele de aur şi din rezerva valutară, erau investite într-o piramidă financiară sub egida statului.

Banca Centrală, prin intermediul unei filiale "of - shore", - FI - MACO - înregistrată în Jersey - a delapidat o parte din rezervele de aur şi devize ale ţării - precum şi credite primite de la FMI - sumele ridicându-se, în 1996, la 1,2 miliarde de dolari.

Deputatul independent Gonciar aminteşte parlamentarilor că, în ciuda cererilor repetate, adresate BCR - echivalentul BNR, acesta nu a prezentat un bilanţ consolidat complet .

Toate aceste jocuri, aduceau beneficii uriaşe speculatorilor din BCR şi Ministerului de Finanţe - cărora nu le păsa că aceste profituri veneau direct din buzunarul statului - în timp ce, de luni de zile, pensionarii nu-şi mai primeau banii iar militarii şi funcţionarii erau plătiţi cu întârziere.

Dar adevărul iese la lumină indiferent cât de secrete sunt documentele băncii: aşa s-a aflat că ea şi-a creat propriul fond de pensii; funcţionarii ies la pensie cu 70% din ultimul salariu; că valoarea acestui salariu este un mister; iar informaţia judiciară în privinţa beneficiilor disimulate progresează - asemenea celor din România- foarte greu pentru că PREA MULTE PERSONALITĂŢI - SUS PUSE-AU INTERES SĂ O ÎMPIEDICE.

Se afirmă, chiar, că demiterea Procurorului General Skuratov s-a datorat acestui fapt.

MOSKOVSKIE NOVOSTI se întreabă ,,CUI PROFITĂ RĂZBOIUL DIN DAGHESTAN?". Egor Stroiev, preşedintele Consiliului Federaţiei - echivalentul Senatului - afirmă că: ,,azi mai multe persoane au decis să joace cartea Caucazului - ignorând unde ne-ar putea duce acest lucru şi de aceea trebuie să ne întrebăm ,,cui profită aceste evenimente ?"

Şi ziarul răspunde: acest conflict militar coincide cu criza politică şi schimbarea guvernului - lucru confirmat de miniştrii Forţei (interne şi de apărare).

Dar există şi o altă versiune: ,,o intrigă la Kremlin"; ceea ce se petrece azi în Daghestanul de Sus ar fi rezultatul unei operaţii ratată de Basaev care ar fi primit acordul mai multor membri ai administraţiei prezidenţiale ruse. El trebuia să cucerească capitala Daghestanului - (de aceea drumul fusese eliberat prin retragerea trupelor federale) - şi să proclame un guvern islamist.

În acest fel s-ar fi justificat starea de urgenţă şi alegerile ruse ar fi fost puse în discuţie.

Dar miliţiile daghestaneze s-au opus şi Elţîn a semnat decretul pentru data legislativelor: 19 dec. a.c.

Însă Basaev îşi continuă propriul obiectiv: să devină Imamul Ceceniei unificate cu Daghestanul.

NOVYE IZVESTIA (Moscova) afirmă că ne aflăm în faţa UNOR PRIMEJDIOASE CAPRICII ALE UNUI MONARH SOLITAR care oferă Rusiei, obosită de intrigi şi revoluţii de palat, trei surprize şi un cadou: prăbuşirea rublei, eliminarea primului ministru Stepaşin şi înlocuirea acestuia cu Vladimir Putin; acesta fiind cadoul făcut electoratului care a aflat că este omul demn să preia ştafeta prezidenţiei.

(va urma)

JUVENALIS jr.

BREVIAR

IGNATZ BUBIS, Preşedintele *Consiliului Central al Evreilor* din Germania dorea - : "ca această segregaţie - aici Germanii, acolo Evreii - să dispară. Cei mai mulţi dintre oameni - afirma el cu câteva săptămâni, înainte de a muri (14 august a.c.) - nu au înţeles că pentru acest lucru m-am bătut. AM RĂMAS STRĂINI."

Şi, pentru că se temea, că mormântul îi va fi profanat, de aşa zişii "neo - nazişti", el, care nu era nici sionist, nici religios şi nici ebraica nu o ştia, a cerut să fie înmormântat la Tel Aviv.

Unde, imediat după înmormântare, un "artist" israelit, îi va stropi mormântul cu vopsea neagră declarându-l "HOŢ" şi "MINCINOS".

TIME - din New York, reproduce punctul de vedere exprimat în cadrul unui program televizat - 700 – CLUB, de preşedintele COALIŢIEI CREŞTINE din STATELE UNITE: "Nu ar fi mult mai judicios să ne debarasăm de Miloşevici şi de Saddam Husein decât să cheltuim miliarde de dolari în războaie ce aduc prejudicii populaţiiilor civile inocente?"

CARLA DEL PONTE este noul Procuror General al Tribunalului de la Haga şi, pe datele furnizate de guvernul elveţian, care arată că mafia s-a introdus în 80 de grupuri private, afirmă că: "Economia elveţiană este din ce în ce mai înecată de mafia rusească".

Această elveţiancă are o sarcină cu atât mai dificilă cu cât reprezintă un stat care este neutru, izolat politic, nu este membru ONU, neangajat, dar care, datorită competenţei şi performanţelor profesionale, a fost aleasă de Consiliul de Securitate - după un "audit" foarte aprofundat- să stabilească vinovăţia lui Miloşevici - şi, între altele, să răscolească conturile prezidenţiale, şi, se pare, că aceasta nu place foarte mult părţii obscure a societăţii elveţiene.

Cine ştie, poate că, după ce se sparge, cel puţin parţial, secretul bancar va ajunge şi România la conturile foştilor şi actualilor !

Doamna Cristine BERGMANN este ministrul FEMEII ŞI FAMILIEI în Guvernul Germaniei care-şi are azi sediul la Berlin unde, spre deosebire de Bonn, este singurul Land care nu-şi închide teritoriul prostituatelor.

După Bergmann, prostituţia "nu trebuie considerată ca o profesiune imorală" şi, de aceea, este nevoie de o "legislaţie care să amelioreze situaţia juridică şi socială a prostituatelor".

Treabă deloc simplă - pentru că, aşa cum s-a văzut şi pe la noi, bună parte dintre parlamentari (mulţi cu defecte morale majore) nu apreciază astfel de propuneri legislative.

Deşi se pare că nici ministrul Justiţiei de acolo nu doreşte să modifice Codul Penal, doamna ministru a anunţat că, în anul 2000, va depune un proiect de lege care va stabili, între altele, că prostituatele se vor putea adresa justiţiei ca să-şi primească onorariile; aceasta a declanşat o avalanşă de telefoane din partea asociaţiilor de ajutorare a prostituatelor. De pildă, KASSANDRA, asociaţia din Nürnberg afirmă că este «cu totul insuficient» să fie scoasă prostituţia din «imoralitate» ci trebuie să fie recunoscută ca o meserie care să asigure dreptul la contracte de muncă şi accesul la măsuri de reconversiune oferite de
ANPE" - pentru cele ce doresc să iasă din profesiune.

Ultima legislatură, în care s-a deybătut o lege de protecţie socială a acestor profesioniste, a fost torpilată de CDU (Partidul Creştin Democrat); dar prostituatele, sunt obligate să plătească impozite fără a avea dreptul la asigurare pentru maladie.

Ministerul de Finanţe refuză să spună cât îi aduc aceste contribuabile, dar, dacă ţinem seama că - în Germania - numărul clienţilor este de 1 milion pe zi, pentru o cifră de afaceri anuală de ordinul a 12,5 miliarde de mărci, se pare că veniturile sunt destul de importante pentru bugetul statului.

Nici Franţa nu stă mai bine: deşi prostituţia nu este o meserie recunoscută - dar nici nu este un delict - spre deosebire de racolarea şi, mai ales, proxenetism.

În schimb, nu există securitate socială şi veniturile sunt impozate ca "beneficii necomerciale"...

CA LA NOI...

Conducătorul celor trei etnii din Bnosnia - afirmă *New York Times,* au deturnat aproape UN MILIARD de dolari; adică o CINCIME din ajutorul internaţional acordat ţării în ultimii 5 ani.

Toate aceste afirmaţii se bazează pe un raport publicat de UNITATEA de LUPTĂ contra FRAUDELOR care lucrează pentru ajutorul internaţional în Bosnia.

Ca şi la noi, "primari locali, bagă în buzunar banii pe care-i redistribuie rudelor şi partizanilor. Anul trecut municipalitatea din Tusla a vopsit de patru ori şcolile care au fost recent reconstruite la preţuri cu mult mai mari decât cele de pe piaţă" (A se vedea la noi construcţia de sedii pentru bănci, altfel falimentare, sau revăruirea sistematică a sediilor telefoanelor).

La Santi Mokst banii au fost utilizaţi pentru construirea unui hipodrom; iar finanţarea destinată agriculturii a ajuns la fratele primarului care şi-a deschis o bancă" (Asta înseamnă că şi distribuirea ajutoarelor are carenţe organizatorice).

Ziaristul american, care a acordat un interviu ziarului *Slobodna Bosna* (Bosnia liberă), Chris Hedges, afirmă că, "la baza crimei, se găseşte piaţa maşinilor de ocazie iar la vârf birourile membrilor preşedenţiei colegiale ; nu eu - ci Izetbegovici Alija (preşedintele ţării) şi fiul său Bakir au tâlhărit poporul bosniac".

De aceea jurnalistul este socotit de Izetbegovici ca un inamic al bosniacilor, iar Parlamentul croat a cerut să fie expulzat; a avut numeroase probleme şi cu Miloşevici iar de UCK a fost ameninţat !

Răspunsul la întrebarea pusă de 'un alt săptămânal - DANI ("Unde s-au dus toţi aceşti bani") - preşedintele va duce răspunsul în mormânt pentru că, ,,acest răspuns ar fi dovada irefutabilă că toţi apropiaţii lui, care au intrat în război, ca imami sau băcani, au ieşit mari proprietari multimilionari".

(continuare în pagina 14)

Selecţie, traducere şi adaptare de **Doru M.**

(continuare din pagina 13)

• **(IGNATY BUBIS)** Ca la noi, ca la noi....

P.S. La intervenția purtătorului de cuvânt al Departamentului de Stat, James RUBIN, ziarul american a recunoscut ceva erori. Nu ar fi vorba de un miliard de dolari ci doar de douăzeci de milioane!

TOT CA LA NOI ...

Sătul de faptul că japonezii nu-şi dau seama că sute de MILIARDE de yeni - adiționate din impozite - se duc spre sectorul bancar, sector amenințat cu scufundarea, scriitorul RYU MURAKAMI a publicat o carte intitulată ANO KANE DE NANI GA KAETA KA (CE AI FI PUTUT CUMPĂRA CU ACEŞTI BANI), carte în care ilustrează cu exemple concrete - însoțite de desene adecvate - cifre a căror importanță depăşeşte imaginația.

A început prin a face cumpărături imaginare: cu cei 2653 miliarde de yeni, care reprezintă creanțele îndoelnice ale Băncii Long Term Credit, s-ar putea răscumpăra jumătate din acțiunile societății deținătoare a anuarului Yahoo; cu soldul s-ar putea sărbători ziua persoanelor în vârstă (fixată la 15 septembrie) şi s-ar asigura fiecărui japonez, de peste 65 de ani, masa într-un restaurant pentru 10.000 de yeni - (circa 1 MILION de lei) - adică 200 miliarde de yeni; şi ar mai fi rămas fonduri pentru a finanța construcția a vreo 350 centre de reciclare a deşeurilor menajere - operație care ar fi costat 1450 miliarde de dolari (La noi nimeni nu a calculat ce s-ar fi putut face cu circa cele 2-3 MILIARDE DE DOLARI înghițiți de sistemul bancar cu aşa - zisele "credite neperformante", credite, care, ați văzut, în Japonia, se cheamă "creanțe îndoielnice").

Şi scriitorul afirmă: "dacă aceşti bani ar fi fost utilizați în alte scopuri ne-ar fi permis să cumpărăm bunuri. Spiritul nostru este închis pentru cifre aşa de mari. De aceea mi se pare esențial de a căpăta o cunoaştere coerentă".

Şi, la fel, ca la noi, presa nu oferă - pentru că bună parte din "mălaiul" ei vine de la moara hoților - informațiile necesare acestei cunoaşteri şi aceasta este un element primordial în ochii lui Murakami.

Pentru a elimina această lacună romancierul a creat, pe INTERNET, un magazin - JAPAN MAIL MEDIA - în care analişti financiari, cadre bancare, profesori universitari şi alți specialişti, discută chestiuni precum că: "scăderea dobânzilor are vreun efect ?", sau "unde s-au dus cei 1,2 miliarde de yeni din economiile particulare", dar şi propunerea unui financiar care afirma că "m-am ocupat de creanțele îndoielnice de la început până la sfârşit şi aş putea fi util".

Şi mai crede, Ryu Murakami, ceva: "Este timpul să analizăm în termeni economici un număr dintre miturile culturale."

Nu vreți să-i întrebăm şi pe ai noştri ce s-ar fi putut face cu cele vreo TREI MILIARDE DE DOLARI care s-au spulberat cu ajutorul "creditelor neperformante" sau , cu metafora folosită de japonezi, "creanțe îndoielnice".

De ce s-or fi folosind două cuvinte când unul singur ar fi fost suficient: FURT !

ÎN PREAJMA MARII ANIVERSĂRI, CHINA ia măsuri nu doar în ce priveşte "timpul frumos" dar şi pentru asigurarea ,,moralei proletare".

S-a ordonat Poliției să "măture" tot ceea ce nu este originar din Bejing (Pekin) începând cu "domnişoarele" care lucrează în ,,stabilimentele plăcerii" - baruri, karaoke, săli de dans , etc. Aşa numitele "fete triple" - pentru că îşi însoțesc clienții la masă, la băutură şi la dans au fost amendate (4000 yuani = 7,5 milioane de lei) şi închise. Pentru a evita închisoarea cele mai multe şi-au făcut bagajele iar unitățile s-au închis.

Dar, marile "stabilimente", au acționat preventiv: şi-au ajutat "fetele" să obțină cele 6 "cărți" (identitate, rezidență temporară, calificare, sănătate, loc de muncă, mariaj şi concepție) şi au interzis consumul de droguri şi relațiile sexuale în interiorul "instituțiilor".

Pentru ca fetele să nu plece cu clienți, unele dintre ele, au construit în mod special un dormitor unde se face "catalogul" în fiecare seară.

S-a introdus şi uniformă: cămaşe închisă până sus şi fustă până sub genunchi.

Şi pentru că suntem într-un regim comunist circulă o glumă: noul secretar de partid al provinciei Guangdong, şi-a propus rezolvarea "moralei proletare". Drept răspuns "fetele" i-au făcut o manifestație: Nu suntem hoațe, nu suntem reacționari şi susținem mereu Partidul; nu acaparăm pământuri, nu ne construim viloaie, munca noastră nu are nevoie decât de un pat; fără fată, fără fiu, noi nu căutăm râcă Guvernului".

Aşadar: Europa încearcă să dea fiecăruia ceea ce i se cuvine, lumea comunistă să-i ia şi ceea ce i se pare că ar avea.

CE-I AL NOSTRU, este AL NOSTRU,

CE-I AL VOSTRU, e TOT AL NOSTRU.

Sloganul funcționa, la noi, când comunismul era în floare.

Dar, aşa cel puțin reiese dintr-un articol, publicat în ziarul HA'ARETZ (Tel Aviv), şi semnat de David Rubinştein, ,,grație statisticilor OSTNU (Oficiul de Ajutoare şi Lucrări al Națiunilor Unite pentru refugiații din Palestina au fost localizați 85.000 de arabi originari din Iersulimul de Vest şi care trăiesc azi ca refugiați. (...) Când statul Israel a anexat Ierusalimul de Est (1967) s-a grăbit să preia toate bunurile ce aparținuseră arabilor. Deasemenea au fost confiscate pământuri şi locuințe în nord de Ierusalim etc".

Dat fiind acest precedent, susține sociologul palestinian Selim Tamari, şi arabii din Ierusalimul de Est au dreptul să ceară restituirea bunurilor lor din regiunea vestică a oraşului.

Arabii care, în anii 20, la sosirea britanicilor, s-au instalat în cartierele noi, făceau parte dintr-o clasă mijlocie ce s-a îmbogățit sub mandatul englez, mulți dintre ei fiind creştini. Astfel o familie, plecată din Bethleem în America Centrală, s-a întors şi şi-a investit agoniseala în celebrul imobil Sansur! – (după numele lor) - cel mai mare şi mai prestigios imobil comercial din Ierusalim. Dar, pentru că frații Sansur locuiau în 1948 în teritoriul străin, au fost declarați absenți şi imobilul a fost expropriat ca fiind "bunuri ale absenților".

CE ŞTIM ŞI CE NU ŞTIM DESPRE CUTREMURE

Ştim că crusta pământului-precum coaja unei pâini - este împărţită în şase plăci litosferice principale care se deplasează, încet, pe miezul pământului, şi această deplasare produce tensiuni la nivelul faliilor-acolo unde se întâlnesc faliile crustei terestre-iar atunci când presiunea devine prea puternică se produce o mişcare violentă-cutremurul.

În ciuda eforturilor făcute în ultimii treizeci de ani, nu ştim să prevedem seismele-în ciuda faptului că prin anii 70-80 toţi cercetătorii din domeniu credeau că vom reuşi.

Şi, de aceea, azi, se discută dacă ar fi mai bine să folosim banii, mai ales, pentru ameliorarea rezistenţei construcţiilor şi, în primul rând, să încercăm să înţelegem seismele înainte de a le prevedea.

Deci nu ştim încă nici care sunt toate condiţiile de declanşare a acestor evenimente ucigaşe.

Mai ştim că Chinezii au reuşit în 1975 să prevadă un seism şi să evacueze oraşul Haicheng-evitând moartea probabilă a 100 de mii de oameni-dar, peste un an, pe cel de la Hebei, nu l-au prevăzut. Ori, se ştie de totdeauna că „ştiinţa este totalitatea reţetelor care reuşesc totdeauna".

Cunoaştem şi metoda propusă de chinezi: se sapă puţuri de 80 m; în ele se introduc captatori ce înregistrează intensitatea activităţii pe liniile de rupere a scoarţei terestre-aşa zisele falii; asta ar permite detectarea oricărei activităţi anormale la 3-400 km; dar occidentalii sunt septici şi de aceea în ultimii doi ani s-au folosit GPS-sistemul de protecţie globală-care permite depistarea mişcărilor fie ele şi doar de câţiva milimetrii-ceea ce a permis semnalizarea iminentului seism de la 17 august de la Izmit (15.600 de morţi).

Şi mai ştim că, dat fiind că falia fracturată a alunecat către vest-toate tensiunile se reportează asupra tronsonului vecin-ceea ce indică posibilitatea unui cutremur major la Istambul.

Când? Ei bine, asta nu ştim.

Dar nu peste prea multă vreme.

În schimb, ştim ce avem de făcut: să construim solid pe terenuri robuste; să demolăm ceea ce nu poate fi consolidat; şi să consolidăm repede şi, mai ales FOARTE BINE (nu ca pe vremea „MARELUI CÂRMACI", cum zicea unul din ţucălarii lui Ceauşescu) ceea ce merită.

BREVIAR

Mai ştim ceva: că există semne antemergătoare. Dar nu prea ştim să le interpretăm.

De pildă, pescarii de la Izmit afirmă că ar fi văzut o bulă de foc aşa de fierbinte încât le-a topit plasele; că, două zile, înaintea catastrofei marea aducea la mal crabi şi meduze moarte; că, observatori, în China, au semnalat prezenţa, la suprafaţa apei, a peştilor ce, în mod normal, trăiesc la mare adâncime; şi, tot aceştia, afirmă că animalele se grăbesc să iasă din staule în timp ce cântecul păsărilor nu mai este cel obişnuit etc.

Ceva explicaţii s-au propus: de pildă mingea de foc din golful Izmit s-ar datora comprimării materiilor organice în subsolul mlăştinos al zonei peste care s-a construit; rezultatul final fiind apariţia metanului care s-ar fi putut aprinde, prin frecarea, cu o viteză de 2-3 km. pe secundă a scoarţei pământului; iar meduzele ar fi putut pieri din cauza radonului-un gaz toxic-eliberat prin rupturi produse la 12-15 Km adâncime.

Deocamdată bilanţul între ce ştim şi ce nu ştim nu este favorabil. Concluzia: să-l modificăm spre binele nostru.

CONTINENT

Este o revistă ce a apărut la Paris, în 1974, al cărui fondator, Vladimir MAXIMOV, propunea 4 teme: creştinismul, antitotalitarismul, democraţia şi independenţa faţă de partidele politice şi a făcut din ea unul din centrele rezistenţei anticomuniste.

Acum 7 ani revista s-a mutat în Rusia. Actualul redactor şef – Vinogra-Dov - susţine că „nu au vocaţia să placă celor mulţi", că se adresează „elitei" căreia „dorim să-i furnizăm un anumit conţinut moral şi articole de mare calitate susceptibile să determine şi să alimenteze reflexiunea. Publicaţia se vrea liberală şi democratică dar fără orientare socialistă".

Precum la noi şi „intelighenţia" rusă a priceput azi că societatea nu a evoluat aşa cum s-a crezut cu zece ani în urmă când părea că problema s-ar fi rezumat la lichidarea regimului, gonirea bandiţilor comunişti, doborârea totalitarismului şi comunismului, doborârea acestei ideologii, acestei puteri. Au crezut, ca şi noi, că „odată ce oamenii ar fi liberi totul va fi minunat. Eram, vai, foarte puţini cei care am înţeles că nu depindea totul de politică ci că există un alt factor care decide totul: MATERIALUL UMAN.

Este un lucru pe care noi, cei care am ucenicit în lumea Căpitanului ştim foarte bine că „statul nou presupune, în primul rând şi ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe. Omul nou sau naţiunea înnoită presupune o mare înnoire sufletească, o mare revoluţie sufletească a poporului întreg, adică o împotrivire direcţiei spirituale de azi şi o ofensivă categorică în contra acestei direcţii. În acest om nou vor trebui să învieze toate virtuţile sufletului omenesc. Toate calităţile rasei noastre. În acest om nou vor trebui ucise toate defectele şi toate pornirile spre rău. (...) Mişcarea Legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică este o ŞCOALĂ SPIRITUALĂ, în care dacă va intra un OM, la celălalt capăt trebuie să iasă un EROU".

(va urma)

P. S. Michail

BREVIAR

(urmare din nr. 51/1999)

CĂILE FERATE: SOLUŢIE A IMPASULUI? ✱

Se ştie că în toată lumea, dar mai ales la noi, căile ferate sunt perdante; se reduc trenuri, se desfiinţează trasee, se scumpesc biletele, se menţine subvenţia.

Dar, iată că, un rutier german, este în discuţii atât cu Ministerul Transporturilor cât şi cu SNCF pentru că doreşte ca să-şi urce camioanele în tren ca să traverseze cei 900 de kilometri ai Franţei. „80% din cifra nostră de afaceri-susţine Helmut Unser, patronul lui Roos Spedition - provine din activitatea noastră între Spania, Portugalia şi Germania". Creată în 1972, şi dotată cu 100 de camioane, ar urma să-şi dubleze efectivele în doi ani iar conducătorul ei doreşte să pună la punct un proiect cu impact ecologic pentru că, prin urcarea camioanelor în tren, ar debarasa autostrada A 6 de 110.000 camioane anual.

Dar motivaţia esenţială este, ca totdeauna, cea financiară: Traiectul Frankfurt-Barcelona poate fi redus de la – 34 de ore la 22 iar în timp ce şoferul respectă cele 8 ore de odihnă zilnică, marfa continuă să călătorească.

Există două sau chiar trei impedimente: trebuie investiţii; pentru construcţia unor vagoane adecvate – a căror realizare este încredinţată celor care au făcut navetele pentru Eurotunel - mai trebuiesc modificate câteva tuneluri şi, mai ales, trebuie să fie convins SNCF să intre în joc-pentru că nu ar vrea să creeze un precedent-din motive lesne de înţeles!

Dar, neamţul a depus o plângere la Bruxelles-unde proiectul este bine văzut.

Om trăi şi om vedea.

Dar ideea merită să fie luată în colimator.

RUSIA AR PUTEA PARTICIPA LA AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL?

Iată ce răspunde o specialistă în materie, Isabel FAÇON, revistei Expres:

NU-pentru că, deşi, oficial, Rusia, numără 1,2 milioane de soldaţi, (în realitate un milion) ţara nu are azi posibilităţi pentru a lua parte la un mare conflict exterior. Între altele şi pentru că reforma dezlănţuită în 1992 a rămas în dosare până mai zilele trecute când pare că se mişcă. Dar asta nu înseamnă că trebuie socotită o armată de mâna a doua şi nu trebuie să-i subestimăm capacităţile de intervenţie. Dovada: cei 15-20 de mii de soldaţi din Tadjikistan sau Armata 14 din Basarabia.

În plus, ţara este un deţinător de arme nucleare şi este dotată cu un serviciu de informaţii performant; al doilea, în lume, după cel al Statelor Unite.

Are însă o problemă majoră: FINANCIARĂ. Deşi oficial armata primeşte 15-20%, din bugetul Rusiei, în realitate, alocaţiile sunt neregulate; în 1998, 66% din creditele votate de Parlament, în 1997 sub 60% şi de aceea 70% din buget este folosit pentru plata soldelor şi hrană şi - de aceea - trupele nu se mai antrenează; piloţii nu mai exersează decât 25-40% din zborurile prevăzute. Nu s-a mai primit, în 1998, nici un tanc, nici un avion şi nici un submarin; doar o treime din echipamente sunt întreţinute regulamentar; doar 50% din avioane ar fi operaţionale.

Deşi s-a stabilit concentrarea mijloacelor pentru menţinere a 600-700 de întreprinderi militare, creditele au fost folosite, din motive politice şi sociale, pentru că cele 8 milioane de oameni, legaţi şi întreţinuţi de industria militară (salariaţii şi familiile lor), nu puteau fi licenţiaţi.

Au încercat să exporte; au realizat 2,5 miliarde de dolari în 1998; dar nu pot face faţă concurenţei occidentale care asigură servicii de întreţinere deosebit de eficace.

În fine, în ce priveşte dezarmarea nucleară se ştie că START II nu a fost ratificat de Dumă. Aşadar, existau anul trecut 6000 de capete nucleare operaţionale în Rusia şi 756 *Intercontinentale* implantate în diverse baze; echiparea cu generaţia nouă de *misile* SS 27 întârzie, iar din cele 42 de submarine atomice numai ceva mai mult de jumătate ar fi operaţionale dar, din motive de securitate, nici unul nu a ieşit, în misiune, între mai şi iunie 1998.

RUSIA VA RĂMÂNE TOTUŞI VECINA NOASTRĂ. Şi de aceea ar fi înţelept să fim cu băgare de seamă şi mai corect informaţi despre toate ce se petrec acolo. Să nu uităm că vecinii şi rudele ţi le dau Dumnezeu; numai prietenii ţi-i alegi. Iar vecinătatea cu Rusia s-a vădit, dealungul ultimelor două secole, mai ales nocivă-culminând cu tristul experiment comunist.

Astăzi se poate afirma că totul merge prost în Rusia, că situaţia economică este dezastruoasă, că restaurarea libertăţii este precară, că mizeria pensionarilor contrastează cu trufia observată la „noii Ruşi"- îmbogăţiţii *războiului rece* şi beneficiarii dezastrului economic. Şi toate la dimensiuni extraordinare, pentru că, afirmă Georges Nivat, un slavizant care a publicat o cărţulie în care încearcă să pună ceva ordine în talmeş-balmeş de întrebări, îndoieli, nelinişti - nimic nu-i normal în Rusia.

Nivat a străbătut Rusia şi Ucraina în condiţii dificile, vizitând între altele, la 600 de km de Moscova, mănăstirea Ferapontova construită în secolul 14, a cărei frescă aparţine unui „pictor de geniu"-Dionissi.

Dar ceea ce l-a emoţionat pe Nivat este istoria salvării de la distrugere a acestor edificii şi, mai ales, de comportarea restauratorilor de azi: o echipă redusă de bărbaţi şi femei, care, în ciuda absenţei confortului, a unei ierni aspre, apa fiind adusă din lac, fără bani, fără nici un ajutor, repun lucrurile la loc, amenajează un muzeu, amenajează o bibliotecă sau redau strălucirea unui altar.

Nivat mai spune ceva: după înlăturarea compresorului comunist, societatea civilă îşi manifestă prezenţa prin iniţiative individuale, energiile fiind canalizate către activităţi dezinteresate: religie, artă, literatură.

În acelaşi timp, noua clasă afaceristă transformă Moscova într-o capitală plutocratică. Şi, astfel, ansamblul tabloului este format din contradicţii strigătoare la cer: în debitul Rusiei continuă să se înscrie sărăcia şi sclavajul persistent al maselor, dispreţul drepturilor persoanei, sabotajul muncii, lenea, alcoolismul, în timp ce capitolul credit înscrie un înalt potenţial intelectual şi cultural, spirit de invenţie, soridaritate socială, pasiunea pentru ce este frumos şi mare, curaj, răbdare.

Astfel România râmâne ţara misterioasă, despre care Eminescu afirma că este „mama fanatismului şi lipsei de măsură" iar recenzentul cărţii lui Nivat afirmă că este „o ţară misterioasă, încâlcită ca un roman de Dostoievski: întunecată de apăsătoare amintiri, care continuă să hrănească speranţa unei vieţi mai bune chiar dacă această speranţă riscă să rămână la fel de himerică ca pentru *Cele trei Surori* descrise de Cehov."

Cred că am adus suficiente argumente pentru a susţine că liniştea noastră depinde de neliniştile acestei lumi imense, prea aproape şi încă prea puternică.

✱Adaptări, adnotate şi completate de Pavel S. M..

CITIND CARTE STRĂINĂ

ACUM PATRU ANI A MURIT S.E.FINER după ce de-a lungul anilor a predat ştiinţele politice la Machester, Keele şi Oxford şi ne-a lăsat moştenire cele 36 de capitole ale unei trilogii intitulată *The History of Governement from the earliest TIMES (Istoria guvernării din cele mai vechi timpuri)*, 1776 de pagini, editată de *Oxford University Press*.

Este vorba de o dare de seamă asupra tuturor formelor de guvernământ ce au existat pe planeta noastră de când dispunem de atestarea existenţei unor forme statale-ceea ce înseamnă de prin 3200 înainte de Hristos-în Egipt şi Mesopotamia.

Vor fi prezentate vechile state din Sumer, Persia, Asiria-cele clasice –Grecia, Roma, Bizanţul şi Califatele, precum şi regimurile Han, Tang şi Ming din China, Japonia lui Tokuzawa precum şi apariţia aşa numitelor state moderne din Europa şi America de Nord.

Dar, FINER nu este doar un cronicar sau un povestitor; el ajunge la concluzia că în spatele unor quasi – infinite forme de guvernare se pot deosebi doar câteva tipuri fundamentale: PATRU.

Dintre acestea cea mai puţin obişnuită a fost cea "nobiliară" în care un grup de familii aristocrate domină statul – mergând până la excluderea monarhului – (dacă există) şi a poporului de rând.

Atari organizaţii sunt, în mod firesc, instabile – pentru că, aşa cum se ştie din piesele lui Shakespeare - între – familiile nobiliare se iau la trântă până ce una ajunge în vârf – şi poate de aceea o noblime pură la conducerea unei ţări nu găsim decât în Polonia secolelor 17 – 18 pentru că, în America Latină, moşierii locali, ce vor reprezenta puterea dominantă nu sunt decât nişte pseudo – nobili.

La fel de rară a fost şi „guvernarea bisericească" în care un cler organizat – diferenţiat de lumea laică - va exercita puterea în stat. Vechile state papale – conduse de papa de la Roma asemenea celor din Tibet – unde lamaseriile au condus din 1642 până în 1949 – când China comunistă le-a invadat patria – sunt exemplele cele mai clare. În rest – şi aproape peste tot - influenţa Bisericii s-a manifestat prin intermediul nobilimii şi mai ales a monarhilor a căror instalare la putere nu se putea împlini decât prin ritualul „ungerii".

Finer insistă asupra acestui aspect: nu poate exista o adevărată „guvernare bisericească" (church polites) decât dacă există o corporaţie organizată a clerului.

A treia formă - şi cea care este dominantă de-a lungul istoriei - este cea care se numeşte „regimul de palat" – adesea mixată cu elemente clericale şi nobile. În *regimurile de palat* puterea supremă - în ce priveşte luarea deciziei se află în mâna unui singur individ – MONARHUL – dar acesta îşi poate delega unele dintre atribuţii şi obligaţii.

Regimurile de palat au fost autocrate sau monocrate şi forma pe care o iau – prinţ, rege, împărat, tiran, dictator, este fără importanţă: vechiul Egipt, regatele Mesopotamiei, imperiile persan, roman, bizantin, islamic sau chinezesc – toate au fost „regimuri de palat" (palace polities). Şi tot în acest tip se înscriu monarhiile absolutiste din Europa secolului XVIII.

Ultimul tip – „forum polity" – „guvernarea forumului" era de-abia cunoscută până acum 200 de ani. O astfel de guvernare poate să nu fie „democrată" ci poate lua, precum în Franţa post-revoluţionară, forma unei dictaturi plebiscitare. Dar ele toate au în comun faptul că autoritatea este conferită - precum lui Hitler, de pildă - de jos în sus, şi ceea ce poporul a dat tot el poate lua. Principiul dominant este „responsabilitatea" în timp ce metoda dominantă - cel puţin în faza iniţială a instalării unei atari guvernări - este mai ales presiunea şi nu forţa.

Oriunde s-ar afla hotarele şi oricare ar fi compoziţia lui, acest tip de guvernare este, cu vorbele autorului, „proprietatea propriilor cetăţeni şi a nimănui altuia".

Această formă statală a fost dominanta ultimei părţi a acestui veac dar arhetipul este vechea Atenă şi, Finer, luând apărarea acestei cetăţi prototip pentru guvernarea de azi, scrie unele dintre pasajele cele mai mişcătoare şi emoţional încărcate din trilogia sa.

Şi răspunde lui James Madison – care, în *„Federalist Papers"* – la sfârşitul secolului XVIII, afirma că democraţia directă a Atenei a fost „tot atât de scurtă în ceea ce priveşte durata ei pe cât de violentă i-a fost moartea" – că Atena a fost bine condusă pentru standardele vremii ei durând 188 de ani şi nefiind înlăturară decât prin violenţe externe. „Sparta, scrie el, şi nu Atena, a fost zona dezastrului politic al antichităţii".

Finer era un democrat liberal – care credea cu pasiune în guvernul constituţional. Dar, nu credea în „progres". Ceea ce îl apropie de Nae Ionescu.

Nu există nici urmă de teleologie – (preocupare în legătură cu finalitatea istoriei) - în paginile trilogiei: guvernările vin şi se duc, iar statul „modern" este modern numai pentru că întâmplarea face ca noi să-i fim contemporani.

Cu certitudine vor apărea noi forme statale – aşa cum, cu mulţi ani în urmă, ne avetiza Căpitanul. Iar atunci când ele dispar – rămâne un legat de invenţii politice: China a inventat birocraţia; evreii monarhia limitată - pentru că numai Dumnezeu deţine puterea supremă; romanii au descoperit controlul şi echilibrul iar Europa medievală parlamentarismul şi ideea reprezentării.

Ceea ce nu înseamnă că aici se termină istoria şi nu ar mai fi nimic de schimbat.

Finer nu era un admirator incompetent al *Politicii* lui Aristotel şi neagă că ideile lui Aristotel ar fi influenţat Florenţa sau alte oraşe – state ale Italiei şi refuză să dea unele din definiţiile cheie ale lui Aristotel – pentru că sunt „niţel cam confuze".

Ceea ce nu înseamnă că - ţinând seama de toate acestea - lucrarea monumentală, lăsată nouă de Finer, nu s-ar afla în tradiţia aristotelică în care autorul combină teoria politică, taxonomia şi istoria, cu o fervoare morală deloc deghizată.

Şi de aceea se poate afirma că: „istoria guvernării din cele mai vechi timpuri" va fi citită tot atât precum cea a lui Aristotel.

Pentru că nu s-a publicat, în acest secol, o lucrare mai „faină" de ştiinţă politică decât cea semnată de Finer – (fainer)iar jocul de cuvinte aproape că este inevitabil.

P. TACITUS jr.

CHEILE UNEI REVOLUŢII ECONOMICE

(urmare din nr. 52/1999)

În schimb, RDG a demonstrat că gradualismul se plăteşte scump: s-a pornit de la ideea că trebuie mărite veniturile locuitorilor din noile landuri-pentru a se evita brutalitatea tranziţiei - şi s-a ajuns la un somaj de 18%.

Pentru că, schimbând, în 1990, o marcă Est contra una Vest, s-a produs o închidere în cascadă a întreprinderilor din Est şi a fost nevoie de transferul, anual, a 100 miliarde de mărci din Vest în Est!

c. dacă „terapia de şoc" s-a vădit eficientă în schimb privatizarea de masă-tip Văcăroiu-nu a fost niciunde reţeta miraculoasă care ar fi trebuit să ducă la apariţia unei clase de mijloc, formată de mici acţionari, eficace şi puternică: toate tentativele generoase de a distribui populaţiei acţiuni sau „cupoane" s-au soldat în cazul cel mai bun –afirmă Vincent Koen de la OCDE-cu diluarea capitalului, lucru nefast pentru gestionarea întreprinderilor, iar cel mai rău cu apariţia unor proprietari cu origini foarte puţin transparente".

Poate că adevărata explicaţie a eşecului acestui tip de privatizare se află în acţiunea combinată a băncilor ce deţineau participări în întreprinderile alese pentru privatizare-ceea ce a determinat o avalanşe de împrumuturi neproductive (aşa zisele „credite neperformante" după care aleargă AVABUL azi) - a grupurilor de salariaţi care au frânat şi restructurarea şi apariţia unui asociat major (vezi cazul Semănătoarea) sau/şi organizaţiile sindicale care erau mai interesate de menţinerea locurilor de muncă, a subvenţiilor de la buget şi, deloc, de o gestionare riguroasă a bunurilor.

d. nociv a fost sloganul ,,NU NE VINDEM ŢARA" pentru că ,,VREM SĂ O FURĂM NOI". Toate ţările, care au acceptat asocierea corectă, bine controlată şi supravegheată cu capitalul străin, precum Estonia (40% din activele industriale şi 90% din cele bancare se află în mâini străine) şi mai ales Ungaria (27.500 societăţi cu capital străin - ele realizează 32% din PIB şi folosesc 25% din mâna de lucru din domeniul privat; Ungaria având un şomaj de 8% din populaţia activă).

S-a dovedit că existenţa capitalului străin joacă mai multe roluri: investiţia de portofoliu acoperă deficitele curente; investiţia curentă finanţează înlocuirea tehnologiilor învechite; se deschid noi pieţe spre Vest; singurele întreprinderi cehe care s-au restructurat sunt cele trecute sub control străin: Skoda, vândută concernului Volswagen, Karosa lui Renault, Danone a cumpărat Cokoladovny etc.

Fireşte-ca toate în această lume- şi dependenţa de capitalul străin are un preţ: în caz de răsturnare a conjuncturilor se poate produce secarea capitalurilor-dar, acest lucru, nu s-a mai produs, cum se temeau unii, odată cu apariţia crizei ruseşti de anul trecut.

Vechiul adagiu - „că, atunci când strănuta Moscova, toată Europa de Est face gripă"- nu mai este adevărat pentru că, graţie reorientării comerţului şi spre alte pieţe, epidemia nu s-a mai propagat.

Ceea ce nu înseamnă că trebuie făcut tot ce este necesar pentru crearea unui capital autohton. Dar, recente întâmplări din România, au demonstrat că toţi cei care, fiind de ai casei, ar fi trebuit să participe la această creaţie, s-au fofilat cu banii spre diverse paradisuri fiscale, evacuând şi puţinii bani care ar fi putut contribui la restructurarea economiei naţionale.

e. alternanţa la guvernare nu influienţează negativ ameliorarea situaţiei economice cu condiţia existenţei şi menţinerii unei continuaţii în ce priveşte reformele radicale. Exemple: la un capăt al spectrului se află Estonia, care nu a încetat să impună valul de reforme radicale, instaurate între 1992 – 1994, şi, la celălalt capăt, România unde fiecare Guvern, nou, desfinţa, în mod sistematic, ceea ce înfinţase predecesorul său. Mai ales în ce priveşte privatizarea, României a suferit un adevărat „stop and go" (opreşte-porneşte) începând cu 1990.

„S-a pierdut foarte mult timp, planurile de stabilizare au rămas ineficace în absenţa reformelor structurale, care cer o voinţă politică stabilă", susţine Joaquim Oliveira Martins de la OCDE. Iar cuvintele de ordine, lansate, de preşedintele Constantinescu, la preluarea puterii-în 1996-după 6 ani de PUTERE NEOCOMUNISTĂ au rămas literă moartă.

Din ambiţiosul program de privatizare, anunţat cu surle şi trâmbiţe, nu s-a ales mare lucru-pentru că vânzarea telecomunicaţilor nu pare a fi un succes.

Se pare că şi Bulgaria va reuşi să decoleze înaintea noastră pentru că Ivan Kostov, deşi a luat cârma în momente de criză financiară majoră, se bucură de o majoritate absolută în Parlament şi de o politică economică bazată pe privatizări, luptă contra corupţiei-pe bune, nu ca la noi - şi a pus sub control strict băncile - fără a permite finanţarea hoţiile din banii contribuabililor, precum în România.

Paul Spiru M.

PP

Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacţie: **George URSA**
Corector: **Mircea RAŢIU**
Redactor, cap limpede: **Sile IORDACHE**
Administraţia (610. 46.71): **Mişu DUMITRESCU**
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: Partidul „PENTRU PATRIE"– C.P. 8-27, Buc.
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".
telefon: 223.84.60

I.S.S.N.: 1224 - 5852